

A.A. Milne

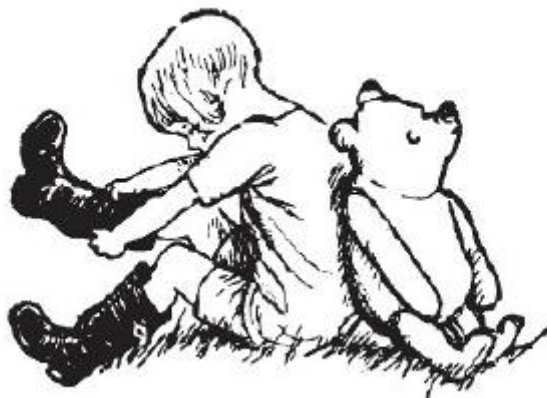
Kubuś Puchatek

po naszymu

Przełożył Tomek Sochacki

Pore wiecy na poczóntek,

Okróm tej ksióńżki była eszce inkszo ksióńżka o Krzysiu a tyn, gdo jóm czytoł, se spómni, że Krzys miał kiejsi swojego łabyndzio (a możne łabyndź miał swojego Krzysia? – nie wiyam na isto, jako tam było), a skyrz tego, że łabyndź miał na sobie bioly kwap, Krzys na niego prawil Puchatek. Było to przeogromnie downo tymu a kiejsi my sie pospołu rozeszli, tóż my se wziyni to miano, bo my nie wiedzieli, coby óno by sie eszce mógło łabyndziowi kiejsi w żywocie na co godzić. Tóż kiejsi Krzys dostał misia a miś rzyk, żeby chcioł mieć jakisi fajnacki miano, to Krzys rzyk hned, że bydzie miał na miano Kubuś Kwap (Puchatek). Tóż też sie tak stało. Nó tóż kiejsi żech už wóm wyłożył, skiyl sie wziyno miano Puchatek, to wóm terazy wyłożym, skiyl sie wzión Kubuś. Każdy, gdo przijedzie do naszego miasta, musi zónść do Zoologicznej Zogrody Sóm ludzi, kierzi zaczynajóm dreptani a oglóndani zogrody od poczóntku kiere sie mianuje WEJŚCI a strasznie wartko idóm od klotki do klotki, a nim sie gdo oglóndnie, už sóm przy bramie, na kierej je napisane WYJŚCI. Ale sóm inksi przeogromnie libeżny, kierzi idóm rowno do zwierzyncio, kiere majóm nejbarży radzi, a tam sie zasztopujóm. Tóż kiejsi Krzys przidzie do Zoologicznej Zogrody, idzie rowno do do klotki, w kierej sóm niedźwiydzie, cosi po cichu prawi trzecimu wachtorzowi z lewej stróny, dwiyrze sie otwiyrajóm a przechodzimy przez małe ćmawe siynie, a potym po przikrych schodach idymy do jakisi klotki, kiero sie otwiyro a wylazuje z nij cosi brónzowego a kudłatego a Krzys ryczy: „Tóż, Misiu!” a cepie sie mu do pleców. Tóż tyn niedźwiydz mo na miano Kubuś. To miano fest mu pasuje, tóż skyrz tego to je nejlepsze miano dlo misiów. Ale nejbarży srandowne je to, że ni mogymy se przypómnić, esi Kubuś dostał miano po Puchatku, czy Puchatek po Kubusiu. Kiesi my wiedzieli, ale my už zapómnieli... Tyla żech napisoł, kiejsi Babuciek sie na mie podziwoł a piskół swoim głosym: „A o mie nic?”. „Rostomiły Babučku – rzykłech – cało ksióńżka je o tobie.” „O mnie? – zapiszczoł. – Widzym że je aji o Puchatku”. Tóż musimy wóm wyłożyć o co idzie. Babuciek zowiści, bo myśli, że całe wielki pore wiecy na poczóntek bydzie o Puchatkowi. Puchatek je nejważniejszy w tej małej ksióńżce, ale kupa razy bydzie w nij Babuciek, tam kany o Puchatkowi wobec ani nie pisze. Bo ni możecie baji zebrać ze sobóm Puchatka do szkoły, tak coby żodyn o tym nie wiedzioł. A Babuciek je taki maluczki, że lahko go lza wrazić do kapsy, kany je fest przijymnie go czuć, wtynczas kiejsi sie nie wiy na isto esi dwa razy siedym je dwanost, abo dwacet dwa. Babuciek mo rod ponikiedy wylyć kapke z kapsy a wtynczas sie może podziwać do kalamorza. Tymu je barży wyuczóny jako Puchatek. Ale, po prowdzie Puchatek o to nie dbo. „Sóm tacy, co majóm rozum – prawi – a sóm tacy, co go ni majóm, a dobre.” A terazy wszystkie zwierzynta sie pytajóm: „A czy o nas też cosi bydzie?”. Tóż możne už lepszy skóńczym pisani tych pore wiecy na poczóntek a zaczynym pisać tóm ksióńżce.

Rosdzioł piyrszy

W kierym poznowómy sie z Kubusiym Kwapym a z pszczołami a tukej sie zaczyno pogodka.

Chcym Wóm pokozać Misia Kwapa, kiery terazy schodzi po schodach. Tak-tuk, tuk-tuk zesuwo sie Kubuś po plecach a nogi mo do wyrchu. Lezie za Krzysiy, kery go cióngnie za przednióm packe. Odkiyl Kubuś pamiynto tak chodził ze schodów, choć czasami czuje że by to móg zrobić ganc inakszy, kieby sie mu podarziło przestać tuktać aspón na maluczóm chwile a fest by o tym poprzemyśłoł. A potym sie mu zaś zdo, że isto ni ma na to inkszego spusobu. Tóz ale Miś sjechoł už dołu a je narychtowany coby sie z wami poznać. Tóz sie dziwejcie: to je Kubuś Kwap (Puchatek). Kubuś mo rod lecy kiedy bawulkać sie w rostomajte wiecy, a lecy kiedy zaś mo rod se siednyć przy kóminu jak mo pokój a posłuchać jakisi ciekawej pogodki. Tego wieczora...

- A jakij pogodki? – spytoł sie Krzyś - możesz powykłodać Kubusiowi jakómsik z nich?

- Myślym, że ja – rzyk żech. – A jako ci sie zdo, jaki pogodki Kubuś mo rod nejbarży?

- O siebie samymu. Bo to už je taki Miś.

- Tóz dobre, spokopił żech.

- Tóz powyrzóndziesz mu?

- Sprógujym.

Tóz żech sprógowoł.

Jednego razu, przeogrómnie downo tym, jakosi w zeszy pióntek bywoł se Kubuś ganc sóm a mianowoł sie pan Woreczko.

- A co znaczy, że sie tak mianowoł? – spytoł sie Krzyś.

- To znaczy, że na dwiyrzach na tabuli mioł napisane złotymi literami miano a tam bywoł.

- Kubuś nie wiedziół dobrze jako to je – rzyk Krzyś.

- Ale terazy už wiym – gdosi zabónczoł.

- Tóz posłuchej dali – rzyk żech. – Tóz jednego dnia, Kubuś poszoł na szpacyr a zaszoł na miedze w postrzodku lasa, a w postrzodku tej miedzy rosnół wielkucny dómb a z jego wyrzczku było słyseć jak cosi cosi bzuczy. Kubuś se siod pod tym dymbym, podeprził głowe na packach a zaczón przemyślać. Nejprzód rzyk sóm do siebie:

- To bzuczyni cosi znaczy. Taki bzuczyni kiere bzuczy, nie bzuczy yny tak se. Jak słyshym bzuczyni, to znaczy że cosi bzuczy a jo wiym, że esi cosi bzuczy to na isto to je pszczoła. Potym zaś pomyśłoł dłukszy a rzyk:

- A skyrz tego, że sie je pszczołóm, musi sie na isto robić miód. Tóz stanył a rzyk:

- A gdosi tyn miód robi na isto skyrz tego, cobych go jod. – A zaczón wlazować na stróm. Wlazowoł, wlazowoł coroz wyży, coroz wyży, coroz wyży, a jak užwloz na wyrch do połówki stróma, to se zaśpiywoł takóm pieśniczke, kieróm zabónczoł:

Dziwucny je niedźwiedziów ród,

Że tak fest mo rod miód,

Bzyk-bzyk-bzyk, ram-póm-póm,

Co to je? Nie wiym sóm.

Potym wloz eszcze wyży...a eszcze wyży...a eszcze kapke wyży. Jak tak wlazowoł, to se poukłodoł nowóm pieśniczke:

Kieby pszczołami były niedźwiadki

Nisko na ziymi miałyby chatki,

A że tak ni ma, to je przyczyna,

Że sie musimy na strómy wspinać.

Był coroz barży usiotany, tóz zaśpiywoł takóm smutném pieśniczke. Už, už mioł tyn miód, kie naroz...Buch!

- Pyty ratujcie mie – zawołoł Kubuś, jak lecioł na gałynz o pól metra niży.

- Jak bych miasto tego... - rzyk ale nie skóńczył, bo polecioł na nastympném gałynz o meter niży. – Tóz už isto pómału wiycie co żech chcioł zrobić – prawił Kubuś, postawił buka a slecioł na głowe na kark na inkszóm gałynz o półdrugo metra niży.

- Tóz, to było raczy z moji stróny – prziznoł sie, jak lecioł na nastympne sześć gałynzi.

- A wszystko to je podle mie skyrz tego – rzyk a zlecioł z ostatnij gałynzi, postawił eszcze trzi razy buka – wszystko to je skyrz tego, że za fest móm rod miód. Pómóźcie!

- zaryczoł, a spod do krzoków jałowca.

Wyloz z nich, wyciógnół z nosa jegły, kiere go dziubały a zaś zaczón przemyślać, a o piyrszym o czym pomyśłoł to był Krzyś.

- O mie? – spytoł sie Krzyś, a było słychać jak sie mu chce beczeć.

- Ja, o tobie.

Krzyś nic nie prawił, yny oczy sie mu robiły coroz wiynksze a wiynksze a lica coroz czyrwińsze.

A Kubuś poszoł do swojego kamrata Krzysia, kiery bywoł za zielónymi strómami na drugim końcu Lasa.

- Witej Krzysiu! – rzyk Kubuś.

- Witej Kubusiu Kwapie! – rzyk żeś.

Chciołbych wiedzieć, esi mosz na pozoryndziu cosi takowego jak balónek.

- Balónek?

- Ja jak żechszoł ku tobie, tak żech se prawił: „Jezech ciekawy, esi Krzyś też mo na pozoryndziu, cosi, cosi podobnego do balónka”.

Tak żech se wyrzódzoł a myślołech o balónkach.

- A na co ci balónek? – spytoł żeś sie.

Kubuś sie porozglóndoł dokoła, esi gdo nie posłucho, doł packe na gymbe a poszuszoł po cichu:

- Miód!

- Ale co mo balónek do miodu?

- Mo – rzyk Kubuś.

Tóz tak sie stało, że poprzednigo dnia balandrowoł żeś u swojigo kamrata, Babučka, a tam żeście wszyscy dostali balónki, a tyś dostoł wielkucny, zielóny balónek a jedyn z przocieli – a – kamratów Mycka dostoł wielkucny, modry balónek a zapómnioł go zebrać ze sobóm do chałupy, bo był na isto za młody, coby chodzić na muzyki; a tyś prziniós ze sobóm do chałupy aji zielóny aji modry balónek.

- A kiery wolisz? – spytoł sie Kubusia.

- Tóz to je tak – rzyk Kubuś. – kiej sie idzie po miód z balónkiym, to trzeja chodzić za tym, coby pszczoły nie wiedziały, za czym sie idzie. Tóz jak sie mo zelóny balónek, pszczoły se mogóm pomysleć, że to je czynść stróma, a nie wszymnóm se, gdo idzie, a esi sie mo modry balónek, mogóm se pomysleć, że gdosi je kónskiym nieba, a też se nie wszymnóm gdo idzie. A terazy idzie o to jaki balónek se wzióńś.

- A rzeknij, esi pszczoły cie se nie wszymnóm pod balónkiym?

- Spytoł żeś sie.

Mogóm abo ni mogóm – rzyk Kubuś. Z pszczołami człowiek nigdy nie wiy co bydzie. – Pomyśloł chwile a rzyk: - Bydym chcioł wyglóndać jako mało ciymno chmorka. To by jich miało zmylić.

- Tóz lepszy, cobyś mioł modry balónek -rzyk żeś a tak sie aji stało.

Tóz poszliście oba z modrym balónkiym, a tyś wzión fuzje, tak jakby co, jako to dycki robisz, a Kubuś poszeł na jedyn szumny plac, na kierym było bagno, kiere znoł, zaczón sie tam fest koltać a koltać, aż sie zrobił ganc czorny. A potym jak už balónek był fest nafukany a sie zrobił fest wielki, Kubuś wzión do obu pacek porwóz, chycił go a lahko polecioł do luftu a wartko už był tak wysoki, ak wysoki je stróm, ganc blisko nieba.

- Hura – zaryczoł żeś.

- Prowda że to je szumne? – zawołoł Kubuś do ciebie z wyrchu

– Jako to wyglóndo z wyrchu?!

- A tyś mu rzyk:

- Wyglóndosz jak niedźwiydźz przyplichcóny do balónka.

- A ni – spytoł sie zastarany Kubuś – a ni jak mało czorno chmurka na niebie?

- Na ni.

- Ale możne tam na wyrchu to wyglóndo kapke inakszy. Už żech ci roz prawił, że z pszczołami to je rostomajte.

Nie było ani kapki wiatru, kiery by go wzión ku strómie, tóz Miś wisioł nieruchomo w lufcie. Móg widzieć miód, móg wóniać miód, ale ni móg go pomacać.

Za chwile zawołoł dołu na ciebie:

- Krzysiu!

- Co?

- Zdo mi sie że pszczoły cosik uczuły.

- A co?

- Nie wiy, ale sie mi zdo, że óny sie czegosik wszymły.

- Moźne se myślóm, że chcesz jim utypić miód.

- Moźne ja. Z pszczołami nigdy nie wiysz co bydzie.

Zaś na chwile było cicho, a potym Kubuś zawołoł na ciebie z wyrchu:

- Krzysiu!

- Co?

- Mosh w chałupie parazol?

- Móm, bo co?

- Chciołbych cobyś go prziniós a szpacyrowoł se z nim tam a spadki, a prawit: „Aj-aj-aj, isto bydzie padać”...Myślym, że to bydzie fest dobry zpusób na pszczoły.

A tyś se pomyśł w duchu: „Gupi, spusobny Misiu!” – ale nie rzyk żeś tego na głos, bo go mosz za fest rod, yny żeś poszoł do chałupy po parazol.

- Tóz jeżeś už! – zawołał z wyrchu Kubuś, kiej yny żeś prziszło spadki pod stróm. – Už żech sie zaczón o ciebie starać. Jezech ganc isty, że pszczoły cosi podejrzuóm.

- Móm odewrzić parazol? – spytoł żeś sie.

- Ja, yny doczkej na chwile. Muszimy być słuszni.

Nejważniejszo pszczoła, kieróm uszmy zmylić to je Królowa. Poradzić poznać z dołu Królowóm Pszczół od inkszych?

- Ni.

- Tóz darmo. Muszimy se poradzić inakszy. Terazy, kiej ty bydziesz szpacyrowoł tam a spadki pod parazolym a prawit: „Aj-aj-aj, isto bydzie padać”, jo zaś zaśpiywóm Pieśniczke Chmurek, takóm, jakóm yny Chmurka może zaśpiywać. A ty se szpacyruj! Nó a wtynczas, kiesi jak tyś se szpacyrowoł tam a spadki a myśł żeś esi bydzie padać, abo nie bydzie, Kubuś zaśpiywoł takóm pieśniczke:

Je dobrze chmurkóm być,

Po niebie płynónć jako po wodzie,

Mało Chmurka na dziyń dobry,

Takóm pieśniczke śpiywo co dziyń:

- Je dobrze Chmurkóm być,

Po niebie płynónć jako po wodzie,

A od rana na dziyń dobry

Takóm pieśniczke śpiywać co dziyń:

Je dobrze chmurkóm być...

Pszczoły bzuczaly a cosi podejrzywały, jako to majóm we zwyku. Pore z nich fakt wyfurgnyło z gniazda a zaczęło lotać kole chmorki, kiej chmorka śpiywała drugóm zwrotke swoji pieśniczki. A jedna aji siadła na chwile na nosie chmorki ale odfurgła.

- Krzysiu, aj, Krzysiu – zawrzeszczała chmorka.

- Co?

- Fórt myślym a myślym a terazy už wiy na isto, że to je szpatny gatunek pszczół.

- Tak ci sie zdo?

- Ganc szpatny gatunek. A myślym, że óny isto robióm anielski miód. A zdo mi sie, że isto zyndym dołu, A co ty o tym myślisz?

- Ale jako?! – spytoł żeś sie.

Kubuś o tym nie pomyśł. Kieby puścił porwóz z packi, to by spod na zymie, a to by sie mu nie podobało. Tóz myśł fest długo, a prawit:

- Krzysiu, musisz strzelić do balónka. Mosh przy sobie fuzje?

- Tóz toć – rzyk żeś. – Ale jak to zrobiym, balónek bydzie na nic.

- Ale jak tego nie zrobisz – rzyk Kubuś – zy mie nie bydzie nic.

Tóz żeś wycyłowoł opatarnie w balónek a żeś wystrzelił.

- Jezeryna! – zawrzeszczoł Kubuś.

- nie trafił żech? – spytoł żeś sie, Krzysiu.

- Trefić żeś trefił – rzyk Kubuś – ale ni w balónek.

- mierzi mie to – rzyk żeś a eszcze roz żeś strzelił, ale terazy uždo balónka, z kierego pómału wyleciol luft, a Kubuś spuścił sie na zymie. Ale miół tak zgrabaciale packi od ściskanio porwoza, że cały dziyń dzierzół jich we wyrchu. Wiela razy mu mucha siadła na nos, ale nie móg ji przegónić packóm, yny na nióm tak fukoł: „puch, puch, puch!”. Tóz sie mi zdo, ale żech ni ma isty, że aji skyrs tego na niego zaczli prawić Puchatek.

- To už je kóniec tej pogodki? – spytoł sie Krzys.

- Ja, to je kóniec tej pogodki. Ale sóm eszcze inksze.

- O Puchatku a o mie?

- Aji o Mycku, aji o Babućku a o was wszystkich. Už jich nie pamiyntosz?

- Pamiyntóm, yny dycki jak se jich chcym spómnieć, to zapómínóm...

- O tym, jako Puchatek a Babuciek zrobili gón na Słonia...

- Nó a nie chycili go, no ni?

- Ni.

- Puchatek nie poradził, bo je fest gupi. A jo żech go chycił?

- O tym je w tej pogodce.

- Krzys kiwnył głowiczkóm.

- Przypóminóm se – rzyk Krzyś – yny Puchatek už dobrze nie pamiynto. A Puchatek už dobrze nie pamiynto. A chciołby coby mu jóm gdosi eszce roz powyrzónoł, bo ón mo rod pogodki, kiere sóm prowdziwe, a nie taki bojane.

- Jo też tak myślym – rzyk żech.

Krzyś fest wydychnył, wzión misia za packe, a smyczył go ku dwiyrzóm. Při dwiyrzach sie obrócił a rzyk:

- Móg byś přiść ku mie, jak sie bydym kómpoł?

- Mogym – rzyk żech.

- Ale jo żech go nie oszkaپیł, jak żech strzełił z fuzji, no ni?

- Ni.

Krzyś kiwnół głowiczków a wyszeł, ale za chwile żech usłyszół: tuk-tuk-tuk-tuk.

To Kubuś wlazowoł za Krzysiyem na wyrch po schodach.

Rosdzioł drugi

W kierym Kubuś idzie na nawszczywe a wparził do paści.

Jednego szumnego dnia Miś, na kierego kamraci prawióm Kubuś Puchatek (Kwap), abo ganc ajnfachowo Puchatek, szpacyrowoł po lesie, a bónczoł hyrnie pod nosym. W tyn dziyń se ułożył ajnfachowóm pieśniczke, kiej wczas rano robił przed zdrzadłym swojóm gimnastykę, kieróm ćwiczył na każdo, bo chcioł ściepać pore kilo.

- Tra-la-la-la, tra-la-la- śpiywoł se, jak sie wygión do wyrchu jako yny móg, a potym – tra-la-la-la, tra-la-la-la, jejku kandy ledwa żyjym – jak prógowoł siyngnónć palcami dłaszki a przy tymu nie zginać kolan. Jak pośniodoł to śpiywoł tóm pieśniczke eszcze pore razy, pokiel sie ji nie nauczył na pamiynć. Terazy bónczoł se jóm už bez zajynkowanio. Było to jakosik tak:

Tra-la-la. Tra-la-la-la

Tra-la-la, tra-la-la-la

Rum-tum-tum, tra-la-bum,

Rum-tum-tum, tra-la-bum.

Tóz szoł se Kubuś, wiesioło śpiywoł a rozmyśło o tym, co gdo robi a jako to je, kiej sie je kinsik inkszym, aż zaszoł na kopiec z piosku, kaj była wielkucno jama.

- Aha – rzyk Kubuś. -Rum-tum-tum, tra-la-bum. Jak wiym poznani o jakisi wiecy, to ta jama znaczy wielkucnóm partyje – rzyk – a wielkucno partyja to je Mycek, a Mycek znaczy dobre jodło a słuchani pieśniczki, kieróm sie bzuczy a e szcze inksze wieca.

Rum-tum-tum, tra-la-bum.

Kubuś waził głowe do jamy a zaczón wołać:

- Hej, je tam gdo!?

Z postrzodka jamy Kubuś usłyszoł jakisi gruch a potym už było cicho.

- To, co zech rzyk przed chwilóm, to było: „Hej, je tam gdo?!” – hoknół Kubuś

- Ni! – gdosi odpowiedzioł z postrzodka jamy. Potym tyn sóm głos eszcze rzyk: - Nie rycz tak. Słyszolech cie ganc dobrze piyrszy roz.

- Jeryna kandy – rzyk Kubuś – tam na isto żodnego ni ma?

- Żodnego.

Kubuś wysunyl głowiczke z jamy, porozwożoł se chwile a pomyśło: „Tam przeca musi gdosi być, esi rzyk, że żodnego ni ma”. Zaś wrazi głowiczke do jamy a rzyk:

- Hej, Mycku nie ma żeś to czasym ty?

- Ni – rzyk królik, terazy už inkszym głosym.

- A to ni ma czasym głos Mycka?

- Myślym se, że ni – rzyk Mycek. – Nó, ni miało by tak być.

- Aha – rzyk Kubuś.

Zaś wysunyl głowiczke z jamy, kapke pomyśło a zaś go wraził spadki a rzyk:

- Tóz dobre, a może bydziesz tak dobry a rzekniesz mi, kaj je Mycek.

- Poszeł nawszczywić swojego kamrata Kubusia Kwapa, kiery je jego wielkucnym kamratym.

- Ale to zech je przeca jo – rzyk miś a przeogrómnie sie zahruził.

- Co za jo?

- Kubuś Kwap

- Jeżeś tego isty? – spytoł sie Mycek a eszcze barzy sie zahruził.

- Jezech ganc isty – rzyk Kubuś.

- Tóz dobre pódz dali.

Kubuś sie zaczón ciść wiela mioł siły przez dziure do jamy, aż wloz do postrzodka.

Mioł żeś recht – rzyk Mycek, heczoł na niego. – Toś je ty. Jezech rod, że ce widzym.

- A tyś myśłoł, że gdo tam był?

- Tóz widzisz nie byłech ganc isty. Wiysz, jako to je w lesie.

Nie śmi sie żodnego puszczać do chałupy. Trzeja sie fest miarkować. Ale myśłoł żeś, coby cosi mało wiela zjeść?

Kubuś mioł rod cosi mało wiela zjeść o jedynostej do połednia a był rod, kiej widzioł jak Mycek sióngo do odmaryje garce a talyrze a jak sie go spytoł:

- Co chcesz do chleba miód lebo marmulade? - Kubusiowi sie ganc chciało beczeć, tóz rzyk: i jedno i drugi. – A chned coby gdosi nie pomyśłoł, że je żyrokiym rzyk: - Ale na co eszcze chlyp Mycku? Nie rób se za kupa wyprasku.

- A dłujszy czas potym nic nie prawił.

Na kóniec Puchatek zabónczoł cosi sóm do siebie, stanył, pościskoł po kamracku packe Mycka a rzyk, że už musi iść.

- Mógbyś zustać eszcze kapke? – spytoł sie Mycek słusznie.

- Tóz toć – rzyk Kubuś – mógbych zustać eszcze kapke kiebyś...kiebyś...- a podziwoł sie na dwiyrze szpajski.

- Tóz wiysz – prawi Mycek – mioł żech už kansik iść.

- Nó, widzisz . Tóz už idym. Miyj sie.

- Darmo, miyj sie! Jak na isto už mosz dość...

- Tóz a miołbyś eszcze co?...

Mycek ściepoł wyrchniczki z gorków, podziwoł sie do postrzodka a rzyk:

- Ni, nic ni móm.

- Jo yny tak... - rzyk Kubuś a pokiwoł głowiczków – ale už muszym iść. Miyj sie!

To rzyk a zaczón pómału iść z jamy przez tóm samóm dzure, kieróm tukej wloz. Wycióngnył przed siebie przedni packi, pómogoł se nogami tóz za chwile jego nos zaglónoł už na boży świat a potym uszy...a potym przedni packi...potym pleca...a naroz...

- Jeryna kandy! – zawołoł Kubuś. – Ratujcie mie! Jo isto muszy sie wrócić spadki! Piernika! Przeca jo sie muszym tu stela wydostać! – zaryczoł Kubuś. – Ale nie poradzym zrobić ani jednego ani drugigo! – ryczoł. – Ratujcie a pieróna jasnego!

A Mycek se uznoł, że pójdzie na mały szpacyr, a skyrz tego że dwiyrze z przodku jego chałupy były zastawióne, wyloz przez ty, kiere sóm w kuchyni, obeszeł dokoła cały byt a doszoł do dwiyrzi, kiere sóm z przodku, w kierych uwidzioł Kubusia

- Tóz co? – spytoł sie – odymo cie?

- Ale kaj? – rzyk Kubuś jakb sie mu nie chciało. – Tak se ono spoczywóm, przemyślóm a bónczym sóm do siebie.

- Dej mi packe.

Kubuś wycióngny packe a Mycek jóm zaczón cióngnónć a cióngnónć wiela mioł siły.

- Ała! – zawrzeszczoł Kubuś. – Boli!

- Tóz nic inkszego yny cie odymo!

- A jo ci prawiym, że to je skyrz tego – rzyk Kubuś nasrany – że sie ni mo dość szerokich dwiyrzi z przodku.

- A jo ci prawiym – mamroł Mycek – że to skyrz tego, żeś sie przeżroł. Myśloł żech o tym. Yny nie chciolech nic prawić. O tym, że jedyn z nas jy o wiela za kupa. A to żech ni ma jo. Ale tóz darmo. Idym po Krzysia.

Krzyś bywoł na drugim końcu lasa a jak przisztoł z Myckiyem a uwidzioł przodek Kubusia, kiery tyrczoł z jamy to rzyk:

- Tóz,ty spusobny, gupi Misiu – ale rzyk to jak do wajca, tóz wszyscy naroz nabrali nadzieji.

- Už sie mi zdało – rzyk Kubuś a forskoł przy tymu na nosie – że Mycek už nigdy nie bydzie móg używać swoich dwiyrzi z przodku. A tego bych na isto nie zdzierzoł.

- Tóz dlo mie też – rzyk Mycek

- Że nie bydziesz móg używać swoich dwiyrzi z przodku? – rzyk eszcze roz Krzyś. - Ale kaj. Naozajst, że bydzie móg.

- Tóz dobre – rzyk Mycek.

- Při nejgorszym, jak cie nie bydymy poradzić tu stela wycióngnónć, to cie wcisnymy spadki.

Mycek zaczón fest medytować, aż sie mu fuski postawiły a potym rzyk, że jak yny sie Kubusia wciśnie na tamtóm strónie, to už tam zustanie, a żodyn nie bydzie skyrz tego tak rod jako ón, Mycek a że ponikierzi bywajóm w dziuplach we drzewie, a inksi zaś w jamach pod ziymióm, a że...

- Tóz chcesz mi przez to rzyc, że sie už tukej stela nigdy nie wydostanym?

- Chcym ci przez to rzyc – prawi Mycek – że jak żeś sie už przecis tak daleko, to byłoby szkoda, coby ta twoja procno robota poszła na marne.

Krzyś też tak myśloł.

- Nic, muszymy doczkać aż zyndziesz z wogi.

- A wiela czasu trzeja, coby zynć z wogi? – spytoł sie zastarany Kubuś.

- Na myślym, że sto z tydziń.

- Ale jo tukej ni mogym tyrczeć cały tydziń.

- Możesz, możesz mój spusobny niedźwiodku, to sie lahko do zrobić. Bydzie yny biyda cie stela wycióngnónć.

- Kapke ci poczytóm – rzyk szykownie Mycek – a móm nadzieje, że nie bydzie padoł śniyg. A rzeknym ci po prowdzie, że sie fest rozwalujesz w moim bycie. Mogym se s

twojich szłap zrobić rechle a powiesić na nich uciyroki? Na co majóm tyrczeć bez żodnego profitu? A tak lahko se na nich bydym móg powiesić uciyroki...

- Cały tydziyń – rzyk eszcze roz fest okorany Kubuś – a co bydzie z jodłym.

- Cosi sie mi zdo, że ganc nic – rzyk Krzyś. – Idzie o to, cobyś móg co nejrychlij zynść z wogi. Ale za to ci bydymy czytać.

- Niedźwiodek wydychnył głyboko, ale jak se wszymnół że nie poradzi, to lza mu wypłynęła z oka a rzyk:

- Tóż możne byś mi poczytoł cosik z ksióńzki, w kierej sóm receptisy na jodło? To by było pocieszyni dlo biydnego misia, kiery sie zakutoł we wielkucnej paści.

- Nó, i tak Krzyś cały tydziyń siedzioł przy północnym końcu Kubusia. A Mycek wieszoł uciyroki na połedniowej czynści Kubusia. Miś był w postrzodku a czuł, że coraz barży chudnie a poradzi sie gibać. Pod kóniec tydnia Krzyś rzyk:

- Uż!

A chned chycił Kubusia za przedni packi, Mycek chycił Krzysia, a wszyscy przociele a kamraci Mycka a zaccli cióngnóńc, cióngnóńc a cióngnóńc wiela mieli siły...

Długi czas Kubuś yny wołoł: Oj!...

A: -Aj!

A potym naroz zawołoł: Pif! – ganc jakby szpónt wystrzelił z flaszki.

Krzyś a Mycek a wszyscy przociele a kamraci Mycka postawiali buki do zadku a pobulali sie jedni na drugich...a na samym wyrchu był Kubuś Kwap, kiery był už uwolniońy. Miś sie pokłónił swoim kamratóm, a podziynkowoł im za pómac, pobóńczoł hyrnie cosi pod nosym a poszoł na szpacyr do lasa. A Krzyś sie podziwoł za nim a prawi sóm do siebie:

- Spusobny, głupi Miś.

Rosdzioł trzeci

W kierym Kubuś pospołu z babučkym szczuli zwierzynta a o mały figiel by nie chycili łasicy.

Babuciek bywoł w szumnej chałupie w samym postrzodku wielkucnego buka, wielkucny buk rosnył w samym postrzodku lasa a babuciek bywoł w samym postrzodku chałupy. Tóž kole jego chałupy wisioł kónsek małego złómanego forszta a na nim było napisane: WSTYMP BRÓN . Jak Krzyś sie spytoł Babučka co to znaczy, to sie dozwiadzioł, że to sóm miana jego starzika, kiere były od downa w jego familiji. Krzyś mu prawioł, że nie idzie mieć na miano WSTYMP BRÓN, a Babuciek mu rzyk, że ja że idzie tak mieć na miano, bo taki mioł jego starzik a to było skrócone WSTYMP BRÓNEK, co zaś było skrótym od WSTYMPA BRÓNISŁAWA. A że jego starzik mioł dwa miana skyrś tego, że jakby jedno stracił: WSTYMP po jednym ujcu, a BRÓNISŁAW po jednym WSTYMPIE.

- Ale tóž, jo tez móm dwa miana – rzyk hyrnie Krzyś – Stefan Krzisztof

- Nó, tóž widzisz – rzyk Babuciek.

Jednego dnia w zimie, jak było pieknie a Babuciek zamiatół śniyg przed swoim bytym, uwidzioł kónsek od swoji chałupy Kubusia. Kwap szpacyrowół dokoła a rozmyśioł o czymśiwej ganc inkszym, a jak Babuciek go zawołoł, to stanył w miejscu.

- Jako sie mosz a co tukej robisz?

- Szczujym – rzyk Kubuś.

- A co szczujesz?

- cosi, cosi, cosi – rzyk tajnie Kubuś.

- A co, co, co? – spytoł sie Babuciek a podeszeł bliży.

- Tóž ganc nie wiy.

- A jako ci sie zdo?

- Mydym musioł kapke doczkać, aż cosi wyszczujym, a wtynczas sie dozwiym – rzyk Kubuś. Póđz haw babučku a podziwej sie. Co tukej widzisz?

- Szłapy – prawi Babuciek. – Odcisnióne szłapy. – Pokiwoł głowóm cały rod. – Nó ja, Kubusiu, myśisz, e to je...y...y...y...łasiczka?

- Je to możne – rzyk Kubuś. – Możne ja a możne ni. Ze szłapami człowiek nigdy nie wiy jako bydzie.

- Jak Kubuś to rzyk, to zaś zaczón chodzić dokoła, fórt drepsioł a Babuciek sie dziwoł za nim minute abo dwie a polecioł za nim. Naroz Kubuś stanył a zgion sie nad szłapami, a zaczón sie na nich forymnie dziwać.

- Cóż sie stało? – spytoł sie Babuciek.

- Cosi fest srandownego – rzyk Kubuś. – Terazy widać tukej na isto dwie raje szłapów. Tóž to znaczy że tukej drepsioły dwa zwierzoki. Do tego jednego – mało znaczy gdo to był – doszoł drugi – mało znaczy gdo, a terazy oba wandrujóm pospołu. Miołbyś chyncć Babučku iść zy mnóm kieby sie okozalo że to sóm jakisi szpatne howada?

Babuciek sie podropoł po uchu a rzyk, że nie mo nic do roboty aż do pióntku a bydzie rod jak pójdzie z Kubusiy, kieby sie okozalo że to je na isto łasica.

- Chcioł żeś rzyc dwie łasice – rzyk Kubuś, a Babuciek mu prawioł, że i tak do pióntku ni mo nic do roboty a bydzie rod jak pójdzie.

Kónsek dali był mały goj brzimowy a wyglóndało to tak, kieby dwie łasiczki, esi to były łasiczki, przeszły dokoła tego goja. Babuciek przez tyn czas wyrzondzoł Kubusiu o tym, jako jego starzik, Wstymp Brónisław, szczuł zwyrza a jako tym starziczek w ostatnich rokach swojego żywota był fest dychawiczny, a eszcze o rostomajtych fajneckich wiecach, a Kubuś se fórt rozmyśioł jako może wyglóndać tyn starzik a czy to nie sóm czasym dwa starzicy, za kierymi oni idóm. A jak tak je, to czy by szło jednego zebrać ze sobóm a dzierżeć dóma a coby na to rzyk Krzyś. A przed nim na śniegu fórt byo widać odcisnióne szłapy...

Naroz Kubuś stanył, pokozoł przed siebie palcym a zawołoł:

- Widzisz?

- Co? – spytoł sie Babuciek a aż wyskoczył bo sie poboł. A hned potym chcioł ukozać że to nie było skyrś tego że sie poboł, tóž wyskoczył eszcze dwa razy a udowoł, że yny robi takóm gimnastyke.

- Szłapy! – zaszuskoł Kubuś. – Trzeci zwyrze doszło ku tamtym dwóm!

- Kubusiu – zawrzeszczoł Babuciek – myśisz, że to je eszcze jedna łasica?

- Ni – rzyk Kubuś – bo to zwyrze niechuje ganc inksze szłapy. To sóm isto dwie łasice a jedna liszka abo dwie liszki a jedna łasica. Ale pódźmy za nimi. Tóz poszli dali. Ale i jedyn i drugi był nieisty, kieby ty trzi zwierzynta miały być szpatne. A Babuciek chciół fest, coby jego starziczek, Wstymp Brónisław, by terazy tukej miasto kaj ndzi, a Kubuś myśiół, jak by to było fajnacko natrefić tarazy na Krzysia, ale tak z nienazdanio, a to yny skyrz tego, że ón tak Krzysia mo przeogrómnie rod. A potym naroz Kubuś sie zastawił a coby se dychnónć, polizoł kóniec swojego nosa, bo był ganc zgrzoty a miół nerwy jako nigdy przedtym w zywocie. Przed nimi było ganc widać szłapy aż sztyrech zwierzónt!

- Widzisz Babućku? Podziwej sie na ich szłapy! Ni ma co rzóndzić. Szły tukej dwie łasice a jedna liszka . A eszcze jedna liszka ku nim prziszła. Tak to aspón wyglóndało. Na śniegu były ganc odcisnióne szłapy; na jednym placu sie ze sobóm krzyżowały, w inkszym szły na siebie, miyszały sie, ale na isto były tam szłapy sztyrech por łap.

- Zdo mi sie - rzyk Babuciek, kiery też polizoł kóniec swojigo nosa a wszymnył se, że do dodowowo przeogrómnie mało opowogi – zdo mi sie, że cosik zech se spómniół. Cosi zech se akurat spómniół, co zech miół zrobić wczoraj a czego nie bydym móg zrobić jutro. Tóz sie mi zdo, że bydym musioł sie wrócić spadki a to wyrzóndzić.

- Tóz se to wyrzóndzisz dzisio po połedniu – rzyk Kubuś.

- Tóz ale widzisz to ni ma tako wiec, kieróm idzie wyrzóndzić po połedniu – rzyk Kubuś jakby mu chciół pomóc – to je tako specjalno wiec przed połedniym, kieróm idzie wyrzóndzić yny do połednia a esi to je możne, miyndzy godzinóm...hm...wiele je terazy godzin?

- Za chwile bydzie połednie – rzyk Kubuś a podziwoł sie na słońce.

- No tóz, tak jak zech prawił, miyndzy połedniym a dwanostóm piynć. Tóz wybocz mój spusobny Kubusiu, ale bydym musioł sie z tobóm roślónczyć. A co to je?

Kubuś sie podziwoł do nieba a uslyszół, jak cosi zapiskało. Podziwoł sie kapke niży, pomiyndzy gałynzie wielkucnego dymba a uwidziół swojigo kamrata.

- To je Krzyś – rzyk.

- Tóz, to wszystko je ganc w porzóndku – rzyk Babuciek. – Przi niymu ci sie už nic nie stanie. Miyj sie! – a polecioł do chałupy wiele miół siły w nogach a był rod, że už je daleko od tego placu, kany sie fest boł.

Krzyś pómału sloz ze strómu.

- Tóz ty gupi misiu – rzyk – co ci wlazło do głowy?

Nejprzód żeś obeszeł cały goj dwa razy, a potym Babuciek polecioł za tobóm a obeszli żeście dokoła eszcze roz. A na kóniec zacziście kole niego drepsić eszcze sztworty roz...

- Doczkej chwile – rzyk Kubuś a podniós packe do wyrchu.

Potym siod a zaczón medytować tak jak eszcze nigdy w żywocie nie medytowoł. Potym wraził packe w jedném odcisniónom szłape, pokryncił nosym ros po drugi a stanył.

- Ja – rzyk Kubuś. Terazy zech spokopił – rzyk. Był zech przeogromnym mamlasym. Jezech niedźwiodkiym, kiery mo fest mały rozumek.

- Jeżech najlepszym niedźwiodkiym pod słońcym – rzyk mu Kubuś na pocieszyni.

- Na isto tak myślisz?! – hoknół Kubuś a był fest rod. Naroz už był ganc rod jak fazol – Tóz, jako je to je – rzyk eszcze.

- Obiod je coraz bliży.

A powandrowoł do chałupy.

Rosdzioł sztworty

W kierym Osioł stracił chłost a Kubuś go naszeł

Spusobny, siny osioł kiery miol klapniynte uszy stoł sóm w krzokach pomiyndzy ostami na kraju lasa, miol głowe zwieszónom ku ziymi a rozwożoł o wiecach tego świata. Ponikiedy otopulóny sie pytoł samego siebie: „Czymu?” – a zaś: „Na co a po co?”, a czasym zaś myśloł: „Yny wtynczas jak”, a ponikiedy sóm nie wiedzioł o czym ganc rozmyśloł. A jak Kubuś szoł kele niego a kolyboł sie na boki, to Osioł był fest rod że może aspón na chwile przestać rozwożać a że może rzyc jako okorany:

- Jako sie mosz?

- A Ty jako sie mosz? – spytoł sie Kubuś.

- Nic moc, tak sie móm – rzyk Osioł. – Už nie pamiyntóm czasów, cobych sie jakosi śmioł.

- Tóz mój Ośle – rzyk Kubuś – fest sie skyrz tego staróm. Doczkej, podziwóm sie na ciebie.

Tóz Osioł zwiesił głowe ku ziymi jak okorany, stanył przed Kubusiym, kiery go obeszeł dokoła.

- Rzeknij mi Ośle, co je z twojim chłostym? – spytoł sie.

- A co mo być?

- Tóz ni mosz go.

- Jeżeś tego isty?

- Dycki tak je, że chłost je, abo go ni ma. To sie wiy na isto. A twojigo ni ma.

- Ni ma? A co tam je?

- Na nic.

- Trzeja sie doskumać – rzyk Osioł a pómału sie obrócił w te stróne, kany eszcze przed chwilóm był jego chłost. A jak sie doskumoł, że nie poradzi go chycić, to sie obrócił w drugóm stróne a tak długo wykryncoł łeb, aż trefił na tym sóm plac. Wtynczas sie zgión do przodku, podziwoł sie przez rozkroczone nogi, wydychnył a rzyk okorany: - Wszymnól zech se że mosz recht.

- Tóz toć, że móm recht – rzyk Kubuś.

- To ganc na isto – rzyk Osioł. Wiy to ganc na isto.

- Musioł żeś go kansik niechać – rzyk Kubuś.

- Gdosi musioł mi go zebrać – rzyk Osioł. – Tóz jako tukej mieć dlo nich serce? – rzyk eszcze po tym jak na chwile był po cichu.

Kubuś czuł, że by miol rzyc Osłowi cosi na pocieszyni, ale nie wiedzioł co. Tóz miasto tego se uznoł, że robi cosik na pocieszyni.

- Ośle – rzyk paradnie. – Dowóm ci hawyrski słowo, że nóndym twój chłost.

A na to mu Osioł rzyk:

- Dziynka Kubusiu. Je z Ciebie prowdziwy kamrat – rzyk. – Nie jako inksi – rzyk eszcze. Tóz Kubuś powandrowoł chleđać chłosta, kiery stracił Osioł. Był przeszumny dziyń jora, kiej Niedźwiodek poszoł cestóm przez las. Małe chmorki tańcowaly bez starości na modrym niebie, płynły ku słońku a potym zaś od niego uciekały, jakby sie z nim chciały gónić. Ale słońko se z tego ganc nic nie robiło, bo sie nie dziwało na nic yny grzoło a świecyło wiela miało siły, a goj z jedli, kiery cały rok nie ściepowoł zielónych jegieł, terazy przy zielónych bukach wyglóndoł jakisi zakurzinczóny. A pram przez tyn goj a młode krzoki szoł se niedźwiodek. Wandrowoł przez miedze porośniynte jałowcym a wrzosym, przez kamiyniste brzegi rzyczek, przez pioski a zaś kole wrzosów, aż dostoł głód a był skónany ale doszeł do Stumilowego Lasa. A w Stumilowym Lesie bywała Hyrno Sowa.

- Tóz jak gdosi wiy cosi o czymsikej – rzyk sóm do siebie niedźwiodek – to yny Hyrno Sowa – abo zech ni ma Kubuśiy Kwapym. Tóz ale przeca zech nim je – rzyk eszcze.

Sowa bywała we starucnej rezydynciji pod Kasztanami. Była óna nejszumnejszo ze wszystkich, tak aspón sie zdało Kubusiowi, bo było tam taki cosi do burzynio, a porwóz do zwónka z chłostkym. Pod tym czymsik do burzynio było napsane:

PRO SZYM ZWÓNIC JAKGDO CHCE PORA DY

A pod chłostkiym było napisane tak:

PROSZYM KLUPAC JAK GDO NIECHCEPO RADY

Ty napisy zrobił Krzyś, bo yny ón w całym lesie poradził pisać. Sowa choć była móndro a wiela už w żywocie przeszła, widziała a poradziła czytać a pisać swój miano, a aji go czytać po sylabie, to jednako jak sie trefiło jakisi trudniejsze słowo, taki ja baji PRECLIK

abo WSZYSTKO JEDNO. Kubuś poczytał oba napisy, a jak to czytał to se dowoł fest pozór. Nejprzód z lewa do prawa a potym eszcze na isto z prawa do lewa. Potym eszcze coby už był ganc istry to zaklupoł na dwiyrze a pocióngnół na porwóz od zwónka, a zaryczoł na całóm gymbe:

- Sowo, prziszlelech sie o cosik poradzić! To je jo, Kubuś!

Dwiyrze sie odewrzyły a stanyła w nich Hyrno Sowa.

- Jako sie mosz Kubusiu? - spytała sie. – Jaki mosz nowe nowiny?
- Tóz wiysz, straszne a okorane – rzyk Kubuś. – Mój kamrat Osioł stracił swój chłost. Przeogrómnie mugo hybio. Tóż, ni móglabyś mi rzyc, kaj go chledać?
- Tóz – rzekła Sowa – jak sie tak stanie to nejczynścij sie robi tak...
- Jeja! – przerwoł ji Kubuś. – Co znaczy nejgynścij lukrowane stynkani? Jezech niedźwiodykiym, kiery mo przeogrómnie mały rozumek, tóz długi słowa sóm dlo mie fest trudne.
- To znaczy wiec, kieróm sie mo zrobić.
- Nó, tóz jak to yny to znaczy, to niech už bydzie – poszuszkół niedźwidź.
- Tóz wiec, kieróm trzeja zrobić je tako: po piyrsze, trzeja oznócić wiela sie za to dostanie grejcarów...Trzeja oznócić...
- Doczkej – przerwoł ji zaś Kubuś a podniós packe do wyrchu. – Co mómy zrobić dlo tego czegoś coś rzekła? Boś kichła wtynczas, jak żeś chciała rzyc to słowo.
- Kiwtorz sie.Nie kichnyła zech.
- Kichła żeś, na isto, Sowo!
- Wybocz Kubusiu, nie kichła zech. Nie idzie kichnónć a o tym nie wiedzieć.
- Ja, ale nie idzie usłyszeć kichniyncio bez tego, coby gdosi nie kichnół.
- Tóz rzekła zech tak: po piyrsze, trzeja rzyc wiela sie za to dostanie grejcarów. Trzeja oznócić...
- Co? Rzeknij eszcze roz... - pytoł Sowe Kubuś.
- Wiela grejcarów! – zawrzeszczała Sowa. Oznamiyemy, że dómy kupe czegosik tam, tymu, gdo nóndzie chłost od Osła!
- Acha, spokopił zech – rzyk Kubuś, a pokiwoł głowóm – ale jak rzóndzimy, że czegosik tam je kupe – prawił dali – to jo dycki o takij godzinie dostowóm cosi mało wiela pojeść – a podziwoł sie na odmaryje, kiero stoła w kóncie izby Sowy. – Tak oto cosi połknónć słodkij śmietónki abo czegosik inkszego a kapeczkę miodu...

Hyrno Sowa udowała że nie słyszy.

- Tóz, napiszemy na archu papióru ogłoszyni a powieszymy go w lesie.
- Kapeczke miodu – bónczoł Kubuś sóm do siebe – abo cosik inkszego.

Przi tymu wydychnył gymboko a fest se dowoł pozór, co prawıla Sowa.

A Sowa wyrzóndzała a wyrzóndzała a prawıla coroz dłógsze słowa aż spadki sie wróciła do tego od czego zacła a wyłóżyła, że yny Krzyś może napisać taki ogłoszyni.

- To ón mi zrobił ty napisy na dwiyrzach z przodku. Widzioł żeś jich Kubusiu, no ni? Kubuś už od jakigosik czasu prawił yny „ja” a „ni” a fórt abo jedno abo drugi. Nie posłuchoł tego, co prawıla Sowa, a skyrs tego że przed chwilóm rzyk „ja, ja”, to terazy musioł rzyc „ni” chocioż nie widzioł wubec o co Sowie idzie.
- Na ozajst żeś jich nie widzioł? – spytała sie Sowa a kapke sie dziwiła – pódź haw musisz sie na nich podziwać.

Poszli do dwiyrzi a Kubuś sie podziwoł na to cosik do klupanio a co było pod tym napisane, potym na porwóz od zwónka a chłostek a napis pod nim. Czym dłujszy sie dziwali na chłostek, tym barży se spóminoł, że widzioł už kiesi cosi podobnego.

- szuny zwónek, no ni? A jaki przeszumny chłostek, ni? – spytała sie Sowa.

Kubuś pokiwoł głowóm.

- Cosik mi to przypómino – rzyk – yny nie poradzym se przypómnieć co. Skónd go mosz?
- Szła zech przez las. Naroz sie dziwóm a to se wisi na krzoku. Zdało sie mi, że tam gdosik miyszko, tóz se myślóm podziwóm sie tam. Tóz pocióngłach coby zazwónić. A nic. Tóz zacłach zwónić barży a potym už fest aż zech to wytargała...A żez sie mi zdało, że tego żodyn nie bydzie potrzebował, tóz zech to wziyna do chałupy a...
- Sowo – rzyk Kubuś paradnie. – Zrobiłaś feler. Gdosi to fest a fest potrzebuje.
- A gdo?
- Osioł. Mój kamrat Osioł. Ón to mioł fest rod.
- Mioł rod?
- Był do tego fest przywióznany – rzyk Kubuś a chciało sie mu už beczeć.

Hned odwiónzół chłost a zaniós go Osłowi. Jak Krzyś go przibił kładziwkiym tam, kaj patrzy, to Osioł zacznón skokać a buki stawiać po lesie. Machoł chwoстым tak wiesioło,

że Kubuś był fest rodu, tóż hned poszoł do chałupy cosi mało wiela zjeść, coby nie opod ze sił. A jak se uciyroł gymbulke, pół godziny nieskorzi, to zašpiwoł hynie:

- Gdo naszol chłost?

- Jo – rzyk Kubuś.

- We trzi sztwierci na dwie.

(Na ozajst było sztwierć na jedynost)

Dzisiaj we czwordek.

Rosdzioł piónty

W kierym Babuciek natrefił na słónia.

Jednego dnia, jak Krzys z Kubusim a Babučkym wyrzóndzali se pospołu, Krzys jod kónsek chleba z masłym a jak go dojed to rzyk pómału:

- Widzio żeś dzisio słónia Babučku?
- A co ón robił?
- Grzoł sie na słóncu – rzyk Krzys. – Ale ón mie isto nie widzioł.
- A jo teźwidzioł Słónia – rzyk Babuciek – yny nie wiym esi to obył na isto słón.
- Tóz jo teź widzioł – rzyk Kubus, ale rozważoł jako może wyglóndać słón.
- Na słónia nie lza czynsto natrefić - rzyk Krzys jakby był už stary.
- Tóz isto nie terazy – rzyk Babuciek.
- O tej porze roku isto ni – rzyk eszcze Kubus.

Potym tych trze zaczo wyrzóndzac o czymsikej inkszym. Tak wyrzóndzali, że Babuciek z Kubusim se poszli do chałupy. Ze zaczońtku jak drepsili cestóm, kiero szła po kraju Stumilowego Lasa, niewiela do siebie rzóndzili. Ale jak doszli do rzyczki a pómogli se pospołu przynść po strómnych kamiyniach a zaś drepsili pomiyndzy wrzosami, zaccli pofuajke o tym a o czymsik inkszym.

- Jak wiysz o co mi idzie Kubusiu... - Zaczoń Babuciek. A Kubus na to:
- O to samo, co i mie, Babučku.
- Tóz ale Kubusiu musimy o tym pamiyntać... - rzyk Babuciek.
- Mosh recht, Babučku, nie pomyśloł żech o tym... - A jak doszli do Sześci Sosyn, Kubus sie porozglóndoł dokoła, esi żodyn nie posłucho a rzyk hyrnie:
- Babučku, cosik żech se umiynił.
- Coś se umiynił?
- Umiyniłech se, że chycym Słónia.

Jak to prawił to kiwnył pore razy głowiczkóm a czakoł aż Babuciek zaryczy: „Tóz czymu? Kubusiu, przeca nie bydziesz poradził to zrobić!” abo cosik podobnego, coby mu przibyło opowogi, al. Babuciek siedzioł po cichu. A to skyrz tego, że banowoł, że to ón na to nie wpod.

- Jo to zrobiym – rzyk Kubus po delszym czasie – a musi to być fest wymyślno paść, tóz aji ty bydziesz mi musioł w tym pómoć, Babučku.
  - Kubusiu – zaryczoł Babuciek – uwidzisz jako ci pómogym! – a eszcze rzyk: - A jako sie tego chycymy? A Kubus odpowiedzioł:
  - Tóz o to idzie: jako? – Potym se obo siedli za zaccli medytować.
- Piyrze co prziszło Kubusiu do głowy, było coby wykopać Przeogrómnie Głymbokóm Jame a wtynczas Słón jak tamtyndy bydzie drepsil, to wparzi do tej jamy a wtynczas...
- Czymu? – spytoł sie Babuciek.
  - Co czymu? – spytoł sie Kubus.
  - Czymu by tam mioł wparzić?

Kubus sie podropoł po nosie packóm a zaczoń wykłodać Babučkowi że Słón se może szpacyrować, śpiywać pieśniczke, dziwać sie do nieba a medytyrować, esi nie bydzie padoł deszcz a skyrz tego nie uwidzi Przeogrómnie Głymbokij Jamy aż do czasu jak wparzi do połówki a wtynczas už bydzie nieskoro.

Babuciek rzyk, że to sóm fest dobre chytki, yny musimy trufać że deszcz už padoł przedtym. Kubus sie zaś poszkroboł po nosie a rzyk zastarany, że ón o tym nie pomyśloł. Ale za chwile už był rod a rzyk, że kieby deszczuż padoł rychlij, Słón by mógl sie dziwać do nieba a uważować esi sie nie robi pieknie a skyrz tego nie uwidzi Przeogrómnie Głymbokij Jamy, ale dziepro wtynczas jak wparzi do połówki...A wtynczas už bydzie nieskoro. Babuciek rzyk, że kiej ta wiec už je wyrzóndzono, to sie mu zdo, że bydzie to na isto Fajnie Wymyślono Paść. Kubus był fest hyrny, jak to uslyszoł a czuoł sie tak, jakby už chycili Słónia, ale była eszcze jedna wiec o kierej trzeja było pomyśleć: kany sie wykopie Przeogrómnie Głymbokóm Jame? Babuciek rzyk, że najlepszy plac bydzie tam, kaj bydzie stoł Słón hned przed tym jak wparzi do jamy, yny kapke o krok dali.

- Tóz a co bydzie, kiej ón nas uwidzi, jak bydymy kopać? – spytoł sie Kubus.
- Dyć ón bydzie sie dziwoł do nieba.
- Ale se wszymnóć – rzyk Kubus – jak sie podziwo na dól. – Długszy pomyśloł a rzyk okorany: - To ni ma taki ganc ajnfachowe jako sie mi zdało. Trufóm, że to je skyrz tego, że tak cijnżko je chycić Słónia.

- Ja to isto skyrz tego – rzyk Babuciek. – Potym oba se wydychli a stanyli. Jak powycióngali ze siebie jegły jałowca kiere ich dziubały, zaś siedli, s Kubuś fórt rzóndził sóm do siebie:

- Tóz, jakbych móg cosik móndrego wymyśleć. – Bo sie mu zdało, że Fest Móndry Rozum na isto by cosik wynaloz, coby chycić Słónia. – Baji – rzyk do Babučka – że ty byś chciół mie chycić. Co byś zrobił?

- Tak bych to zrobił: zbajzlowoł bych tóm paść, do nij bych wraził gornek miodu, a ty byś go wywóniół a wloz byś do postrzodka, a ...

Wlozbych do postrzodka – przerwoł mu Kubuś – ale fest opaternie a nejprzóđ wylizowłbych kraj gorka dokoła a margiyrowołbych, że tam ni ma nic wiyncyj, dowosz se pozór? Potym bych se poszeł a pomyśloł bych o tym kapke, a zaś bych sie wrócił na spadek a zaczón bych wylizować z postrzodka, a potym...

- To už ni ma ważne. Nó, tóz byłbyś tam a jo bych cie chycił. Terazy nejważniejszo wiec, o kierej trzeja rozwozyć to je to, co Słónie majóm rade. Zdo mi sie że żołyndzie, no ni? Nazbiyrómi jch kupe, kupe... Kubusiu rzóndzym do ciebie, stowej! Kubuś, kiery usnół, naroz stanył a rzyk, że miód to je o wiela lepszo wiec, coby kogosik zwabić, jako żołyndzie. Babuciek myśloł inakszy. A už sie mieli o to powadzić, kiej Babuciek se wszymnół, że jak dajóm do paści żołyndzie, to wtynczas ón, Babuciek bydzie musioł ich zganiać, a jak dajóm miód, to wtynczas Kubuś bydzie go musioł dać ze swoji szpajski, toż rzyk:

- Tóz dobre, niech tam bydzie miód.

A Kubuś, kiery ganc se to samo pomyśloł, co Babuciek, rzyk:

- Tóz dobre niech bydóm żołyndzie.

- Tóz miód – rzyk sóm do siebie Babuciek, fest przy tymu uważowoł a mioł gymbe jakby to už było ganc iste. – Jo bydym kopoł jame, a ty wtynczas pójdiesz po miód.

- Tóz dobre – rzyk Kubuś a poszoł.

Jak nyny podrepsił do chałupy, poszoł do szpajski, wloz na stołek a ściepoł z górnej półki wielkucny gornek z miodym. Na gorku bylo napisane MJUT, ale Kubuś ściepoł z wyrchu papiórek, kerym gornek był obwióznany, nyny tymu coby był isty. Potym sie podziwoł do postrzodka. Na isto to wyglóndało jako miód.

- Nigdy człowiek nie wiy – rzyk Kubuś. – Pamiyntóm, że mój ujec prawil kiesi, że widziół syr kiery mioł ganc takóm samóm barwe. Tóz wraził jynzyk do postrzodka a fest polizoł.

- Ja – rzyk – to je miód. To je isto wiec. A to je miód, bych rzek do samiučkigo dna. Isto ja – rzyk eszcze żeby gdo wraził syr do postrzodka tak bo sie go figle dierzóm. Tóz możne zrobiłbych lepszy, jakbych sie podziwoł kapke głymbij...tak nyny, coby był ganc isty... a jakby baji Słónie ni miały rade syra...baji jak jo...Aaa! Miołzech recht. To je miód do samiučkigo dna.

Jak Kubuś už był ganc isty, to wzión gornek a poszeł do Babučka, a Babuciek sie podziwoł na wyrch ze samego spodku Przeogrómnie Głymbokij Jamy a sie spytoł:

- Mosz? – a Kubuś rzyk:

- Ja, ale gornek ni ma ganc jedyn. – A ściepoł go dołu Babučkowi, a Babuciek rzyk:

- Mosz recht. To je wszystko, co ci zbyło?

A Kubuś rzyk:

- Wszystko – bo tak ganc było.

Tóz Babuciek postawił gornek na spodku jamy, wyloz na wyrch a oba pospołu z Kubusiy poszli do chałupy.

- Tóz dobrej nocy Kubusiu! – rzyk Babuciek, jak tam, kaj bywoł Niedźwiodek. – Tóz zyndymy sie jutro w sześć rano przy Sześci Sosnach a uwidzimy, wiela Słóni je w naszej paści.

- Ganc w sześć, Babučku mosz w chałupie porwózek?

- Ni, a na co ci porwózek?

- Coby jich powióznać a zakludzić pospołu do chałupy.

- To je zbyteczne. Myślym se, że Słónie idóm, kiej sie na nich zagwizdo.

- Sóm taki, kiere idóm a sóm aji taki, kiere nie idóm. Ze Słóniami nigdy człowiek nie wiy. Nó, dobrej nocy!

- Dobrej nocy!

- Tóz jak Babuciek poszoł do chałupy, to Kubuś už lygoł. Pore godzin nieskorzy, jak noc už sie rychtowała że odyndzie, Kubuś stanył a był jakisi dziwnie okorany. Trefiało sie mu to nie roz a wiedziół skyrz czego tak je. Mioł głód. Tóz poszoł do szpajski, wloz na stołek, siyngnył do wyrchu na półke, ale nic nie naszoł. „To je srandowne – pomyśloł. – Wiy, że miołzech tukej pełny gornek miodu, a na nim było napisane MJUT, cobych

wiedział, że to je miód. To je fakt ganc dziwne.” Zaczón drepsić tam a na spadek, a rozwożoł, kaj je tyn gornek z miodym a sóm do siebie murczoł takóm pieśniczke:

*To je ganc niebywałe,
Pełny garniec miodu miołech,
A na gorku jako drut
Napisane było MJUT.
Gornek był szumny nowiuški,
Kolorowe mioł obwódki,
Tóż ogrómnie zech je zastarany,
Że mój gornek je kansik zaciepany.*

Pomamroł se to pore razy pod nosym, a potym se spómnioł że wraził tyn gornek do Przeogrómnie Głymbokij Jamy, coby chycić Słónia.

- Piernika kany! - rzyk Kubuś. – Wszystko przez to zech je dobry dło panów Słóni. A poszoł spadku do legiera. Ale nie poradził usnónc. Czym barzy chcioł spać, tym wiyncyj nie poradził. Prógowoł rachować owce, bo to czasym pórnogo coby usnyć, a jak to nie pórnógło, to prórnogoł rachować Słónie. Ale to było jeszcze gorsze. Bo każdy Słón, kierego porachowoł, ciepoł sie hned na gornek z miodym a go jod. Jakisi czas borok leżoł bez gibanio, ale jak už piyncet osimdziestónty siódy Słón sie oblizowoł a prawił do siebie: ”Dobry miodek, uždowno zech takigo nie jod” – to Kubuś už ni móg wydzierzeć, wyskoczył z legiera, wylecioł z chałupy a derził prosto do Sześci Sosyn. Słónko jeszcze leżało w legierze, ale nad Stumilowym Lasym, na niebie było jasno, tóż isto za chwile rozkopie pierzine a zacznie stować. Było szaro, tóż sosny wyglóndały jakisi okorane a taki same. Przeogrómnie Głymboko Jama sie zdała jakby była głymszo, jako była na isto, a gornek z miodym na dnie wyglóndoł jakosik dziwnie. Ale jak Kubuś podeszeł bliży, to jego nos mu rzyk, że tam je na prowde miód, a jego jynzyk wyłoz na wyrch a zaczón lizać gymbulke, a už był gotowy do jedzynio.

- Nó, podziwej sie! – rzyk Kubuś, jak wraził nos do gorka. – Jakisi Słón tukej zroł. – potym chwile pomyśłoł a rzyk: - Tóż przeca ni, bo to byłech jo. Zapómnioł zech. A tak było na isto. Kubuś wyjod prawie cały miód. Yny na spodku garca zastało go kapke, tóż wraził głowiczke do postrzodka a zaczón wylizować zbytek... A hned stanył i Babuciek. Jak yny odewrzył oczy, to rzyk sóm do siebie:”Och!”. Potym rzyk odważne: „Ja!”, a potym jeszcze barzy odważnie: „Tóż ganc ja!”. Ale isto nie czuł w sobie za kupa odwagi, bo po głowie mu drepsioł yny jedno słowo:

- „Słónie”.

Jako wyglóndo Słón?

Je Dziwoki a trzeja sie go boć?

Przidzie jak sie na niego gwizdnie? A jako przichodzi?

Mo rod Babučki?

A jak mo rod, to esi dło niego to je jedno JAKI JE TYN BABUCIEK?

Terazy trufnymy, że sie go Babučki muszóm boć, to esi mu to je jedno, że jedyn Babuciek mioł starzika, kiery mioł na miano Wstymp Brónisław?

Żodyn mu nie odpowiedzioł na to, o co sie pytoł...A už za godzinie mioł sie podziwać na pyrszego Słónia w żywocie. Nó toć, że z nim mioł iść Kubuś, bo dycki lepszy je jak sie idzie we dwóch, ale trufnymy, że Babučki a niedźwiodki sie muszóm boć Słóni. Co wtynczas? Nie byłoby lepszy udać, że go boli głowa, a że dzisio nie poradzi iść ku Sześciu Sosnóm? Ale trufnymy, że bydzie piękny czas a żodyn Słón sie nie chyci do paści, wtynczas ón, Babuciek musiołby leżeć całe rano w legierze, a mitrynzył by czas. Cóż tu robić?

Naroz Babučkowi cosi móndrego kapło do głowy. Pójdzie se pómału do Sześci Sosyn, podziwo sie opaternie do paści a uwidzi esi Słón sie chycił. Jak sie chycił, wtynczas po cichu sie wróci na spadek do legiera, a esi ni, to tam zustanie. Tóż poszeł. Nejprzód pomyśłoł, że w paści nie bydzie Słónia, a potym pomyśłoł, że bydzie, a jak podeszeł ganc blisko, był isty, że tam bydzie, bo usłyszoł jak cosi murczy jakby tam był Słón.

- Jeja! Jeja! – rzyk Babuciek do siebie a už chcioł uciyc. Ale że był ganc kole paści, to se pomyśłoł, że musi sie podziwać, jak wygóndo Słón. Tóż na palcach podeszeł do paści a podziwoł sie do postrzodka.

A Kubuś fórt prórnogoł wyciógnónc głowe z gorka. Czym barzy nióm toczył, tym barzy jóm cis do postrzodka.

- Tóż piernika! – jojczył Kubuś z postrzodka gorka. – Pómóźcie! Jejda!

Prógowoł walić gorkiym o rostomajte wieca, ale skyrś tego, że nie wiedziół o co wali, to to nic nie pómógło; prógowoł eszच्ze wylyżć z paści, a skyrś tego że nic przed sobóm nie widziół, yny gornek, tóż nie poradził nic zrobić... Na ostatku podniós do wyrchu głowiczke pospołu z gorkiym a zaryczół bo był užfest okorany a ubezczany...A to było ganc wtynczas, kiej babuciek prziszół na palcach ku paści.

- Pómóźcie! Pómóźcie! – zaryczół Babuciek. Słóń, straszny Słóń! – a zaczon uciekać wiela mioł siły, a fórt ryczołna cały kark: Pómóźcie, pómóźcie! Słóniowy Bebok! Słómóźcie! Słómóźcie! Bebokowy Póm! Pómóźny Bebok! Słómóźcie!

Leciół a sie ani nie zastawił, ryczół wiela mioł siły aż przileciół do Krzysia.

- Cóż sie stało Babućku? – spytoł sie Krzyś, kiery prawie stowoł z legiera.

- Słó... Słó...- bebloł Babuciek a był tak sfuczany, że ledwa poradził rzóndzić. – Słóń... Słóń...

- Kaj?

- Hanej tam – rzyk Babuciek a pokozoł packóm.

- A jako wyglóndo?

- Jak...Jak...Mo nejwiynkszy łeb, jaki żech w żywocie widziół, Krzysiu. Hrozucny, wielkucny jako cosi wielkigo, jak nie wiym co. Jak garniec.

- Tóż dobre – rzyk Krzyś a obuł bótki. – Pójdy a podziwóm sie, jako ón wyglóndo. Pódź sy nóm.

Babuciek sie už nie boł, bo wiedziół, że idzie z Krzysiy, tóż poszeł.

- Słyszysz co? – spytoł ie Babuciek, jak už byli blisko paści.

- COSI słyszym – rzyk Krzyś.

To Kubuś walnył głowóm o twardy korzyń strómu.

- Tukej – zaszuszkół Babuciek. – Ni ma to straszne? – A fest chycił krzysiwóm packe.

Naroz Krzyś sie zaczon śmióć...śmiół sie...a śmiół sie...a śmiół sie. Naroz co szasło. Łeb Słónia wewalił do korzynio a z rozbitego gorka na świat sie podziwoła głowiczka Kubusia Kwapa.

Tóż wtynczas Babuciek sie dozowiedziół jaki z niego je gupi Babuciek a było mu przeogrómnie gańba, że poleciół prosto do chałupy a legnół se do legiera, bo go blała głowa. A Krzyś z kubusiy poszli do chałupy pośniodać.

- Tóż ty Niedźwiodku, przeogrómnie Cie móm rod – rzyk Krzyś.

- Jo cie też – rzyk Kubuś.

Rosdzioł szósty

W kierym Osioł odprawio swoji urodziny a dostowo dwa prezyntra.

Osioł, spusobny, siny zwiyrz, stoł na brzegu rzyczki a dziwoł sie na siebie we zdradle wody.

- Przeogrómnie szumne – prawit. To je to słowo. Przogrómnie szumne. Obrócił sie a pómału poszeł dołu rzyczki. Potym przez nióm przeszeł a źbluchoł przy tymu nogami. W kóncu poszeł spadki drugim brzegiym a zaś sie podziwoł na siebie we zdradle wody

- Tak jako źech trufeł – rzyk – Wubec źech ni ma szumnieszy z tej stróny rzyczki.

Tóż ale, co kómusikej do tego? Przeogrómnie szumne i kóniec.

Naroz cosik zaszuciáło w krzokach a z wielkucnych paprotek wyloz Kubuś.

- Witej Ośle! – rzyk Kubuś.

- Witej Kubusiu! – rzyk Osioł otympnie. – Jak tyn dziyń sie godzi mianować, że je dobry. Bodej.

- Tóż a czymu? Cóż sie stało?

- Na nic Kubusiu, nic, nie wszyscy poradzóm a kierysi z nas też nie poradzi, w tym je cało wiec.

- Czego nie poradzi? – spytoł sie Kubuś a poszkroboł sie po nosie. – Coś myśło?

- Balandrowani, tańcowani a śpiywani...Nó, terazy chodzimy pomiyndzy krzokami morwy...

- O – zahruził sie Kubuś. Chwile porozwożoł a spytoł sie: - A co to znaczy: „miiyndzy krzokami morwy”?

- Ty przeca wierzysz kaźdymu! – rzyk Osioł a se wydychnył. Ale to znaczy, żeś ni ma winowaty a jeźeś spusobny – rzyk eszcze.

Kubuś se siod na wielkucnym kamiyniu, a prógowoł pomyśleć co rzyk Osioł. To było jak jaki zgadowani, ale Kubuś nigdy nie poradził dobrze zgadować, bo to je przeca Niedźwiodek, kiery mo fest mały rozum. Tóż miasto tego zaśpiywoł takóm Sroczke – Skoczke:

*Cóż to Sroczko gadatliwo,
Kiej to bzuczy to nie śpiywo,
Rzeknij, jako sie nazywo,
Sroczko – Skoczko gadatliwo?*

To była piyrso zwrotka. Kiej jóm skóńczył, a Osioł nie rzyk, że sie mu nie podobo, Kubuś nie doł sie dali pytać, dali śpiywoł nastympnóm zwrotke:

*Cóż to Sroczko gadatliwo:
Kiej to lezie, to nie pływo,
Rzeknij, cóż to czasym bywo,
Sroczko – Skoczko gadatliwo?*

Osioł nic nie prawit, tóż Kubuś zacznón mamrać sóm do siebie ostatnióm zwrotke:

*Cóż to Sroczko gadatliwo:
Kiej to chodzi, to sie kiwo,
Rzeknij cóż sie za tym ukrywo,
Sroczko – Skoczko gadatliwo?*

- Ja, ja – rzyk Osioł. – Śpiyw. Radość. Jumpa – jumpa – jumpa – pa. Idymy, zbiiyromy orzechy a sóm my radzi, że dokoła je moj...

- Tóż, jo je przeogrómnie rod – rzyk Kubuś.

Ponikierzi mogóm – rzyk otympnie Osioł.

- Czymu? Cóż sie stało?

- A musiało sie cosik stać?

- Zdo mi sie, żeś je fest okorany, Osiołku!

- Okorany? Czymu bych mioł byś okorany? Dzisiaj sóm moji urodziny. Nejszczynśliwszy dziyń za cały rok.

- Twoji urodziny? – spytoł sie Kubuś a zahruził sie.

- Tóż dyć. Nie widzisz? Podziwej sie na prezynnta, kiere żech dostał – dźwignył rać a pokozoł na prawo, potym na lewo. – Podziwej sie na dorte, kieróm żech dostał na urodziny. Podziwej sie na świyczki a na różowy lukier.

Kubuście podziwoł w prawo, potym w lewo.

- Prezynnta? – spytoł sie. – Dorta na urodziny? Kaj?

- Tóż nie widzisz ich?

- Na ni – rzyk Kubuś – nie widzym.

- Jo też nic nie widzym – rzyk Osioł. Zrobiłech se z Ciebie błozna, cha, cha!

Kubuś sie poszkroboł po uchu a był kapke zastarany.

- dzisio són na isto twoji urodziny?

- Ja na isto.

- Tóż to chcioł żech Ci powinszować wszystkigo najlepszego Osiołku!

- Tobie też, Kubusiu.

- Ale przeca to nie són moji urodziny.

- No ni, moji.

- Tóż to czymu żeś rzyk: „tobie też”?

- A czymu ni?

Nie chcesz być dycki nieszczasny w dzień w kierym mosz urodziny, no ni?

Tóż ja spokopił żech – rzyk Kubuś.

- Už je fest otympnie – rzyk Osioł otopulónym głosym – żech je dzisio nieszczasny, bez prezynntów a bez dorty z różowym lukrym, zapómniany a opuszczóny, ale czymu wszyscy inksi by mieli dzisio czuć nieszczasni?

Tego už Kubuś nie poradził wydzierżeć.

- Doczkej tukej na mie! – zawołoł, a potym sie obrócił a wiela sił w nogach polecioł do chałupy. Czuł, że musi hned zegnać dło Osła jakisi prezynnt, a potym dycki bydzie móg pomyśleć o czymśik barży spusobnym.

Przed dwiyrzami swoji chałupy uwidzioł Babučka, kiery wlazowoł do wyrchu a chcioł siyngnónć do klekotki.

- Jako sie mosz Babučku! - rzyk

- Jako sie mosz Kubusiu! – rzyk Babuciek.

- Co porobiosz?

- Prógujym siyngnónć klekotki – rzyk Babuciek. Szoł żech tukej a...

- Doczkej jo ci pómogym – rzyk Kubuś. Siyngnył do wyrchu a zaklupoł do dwiyrzi. – Terazisko żech spotkoł Osła. Bzydny Osioł dzisio je fest okorany, bo mo urodziny, a żodyn o tym nie pamiyntoł, a skyrś tego je taki otopulóny. Dyć go znosz a wiysz, jaki ón je. Jak długo tyn, co tukej bywo koże nóń czekać pod dwiyrzami? A zaklepoł zaś.

- Ale Kubusiu! – zawołoł Babuciek. – Przeca to je twój włośny byt!

- Mosz recht, ganc żech o tym zapómniol – rzyk Kubuś. – Tóż wlazujymy.

Wlyźli. Kubuś chneg od proga oszeł do szpajski, coby sie podziwać, czy je tam eszcze jedyn, ostatni už, bónclok miodu. Była. Tóż jóm wycióngnól z odmaryje.

- Dóm to Osłowi jako prezynnt – rzyk. – A co ty mu dosz?

- A mogymy mu to dać pospołu? Od nas obu?

- Ni – rzyk Kubuś. To ni ma dobry napad.

- Tóż dobre. Dóm mu balónek. Nóń w chałupie eszcze jedyn, zustoł mi z muzyki. Pójdym po niego.

- Tóż widzisz, to je fest dobro myśl, Babučku. To na isto fest uraduje Osła. Bo gdo by sie nie uradowoł, kiej uwidzi balónka?

Tóż Babuciek podrepsil do chałupy, a Kubuś poszeł w drugóm stróne ze swoim bónclokiym miodu. Był hyc, a Kubuś mioł długóm ceste przed sobóm. Nie uszeł eszcze ani połówki, kiej naroz cosik poczuł. Nejprzód na nosie, potym to szło dali przrez niego aż na szłapy. Cosik mu szuszkalo od postrzodka:

- „Nó, a terazy Kubusiu už je czas coby cosi mało wiela zjeść”...

- Tóż dyć – rzyk Kubuś – nie wiedzioloch, że už je tak nieskoro!

Tóż czympnól se a ściepoł dekiel z bóncoka. ”Całe szczynści, żech se go zebroł ze sobóm – pomyśloł. – Nie każdy niedźwiydz, jak wylazuje z chałupy w taki hyc, jak dzisio, pomyśli coby zebrać ze sobóm cosi mało wiela do zjedzynio. Tóż zacznón jeść.

„A erazy rozwożymy – pomyśloł – jak wylizoł reszte miodu z bóncloka – kaj żech to szeł? Aha do Osła”. Tó stanył pómału. Wtynczas se przypómniol, że zjod osłów prezynnt na urodziny!

- Nó podziwej sie! – zamiałczoł Kubuś. – Cóż jo terazy zrobiym? Przeca musimy mu cosik dać! Dłukszy czas nic nie poradził wymyśleć. Za chwile jednako pomyśloł:”Tóż gdo wiy? Tyn bónclok je szumny aji bez miodu; tóż jak jóm wypucujym a popytóm

kogosik, coby wypisól na nij: >>Wszystkigo najlepszego na urodziny<<, to Osioł z niego może mieć ganc dobry pożytek”. Wtynczas jak tak myśloł, to drepsil przez Stumilowy Las a wloz do chałupy w kierej bywała Hyrno Sowa.

- Witej Sowo! – rzyk.

- Witej Kubusiu! – rzekła Sowa.

- Winszujym ci wszystkigo najlepszego na urodziny Osła – rzyk Kubuś.

- Na isto Osioł mo dzisio urodziny?

- Ja. A co mu dosz za prezynt, Sowo?

- A ty co mu dosz Kubusiu?

- Dóm mu bónclok, kiery sie mu przido, coby do niego dowoł rostomajte wieca a chciołech cie pytać cobyś...

- To, to je? – spytała sie Sowa a wziyna bónclok Kubusiowi z pacek.

- Tóž ja, a chcioł zech cie popytać...

- Gdosi w nim mioł miód – rzekła Hyrno Sowa.

- Idzie w nim mieć wszystko – rzyk Kubuś słusznie. – Ón sie przidowo na kupa wiecy. A chcio zech cie popytać...

- Mioł być na nim napisać: ”Winszujym na urodziny”.

- O to zech cie chcioł popytać – rzyk Kubuś. – Bo jo piszym dobrze, ale koślawie. To je dobre pisani ale koślawe, to znaczy że litery stawióm nie tam kaj patrzóm. Tóž napisalabyś dlo mie „winszujym na urodziny”?

- Bónclok je ganc szumny – rzekła Sowa a poobracała go pore razy w rynkach. A móžbyś go dać Osłowi od nas obu?

- Na ni – rzyk Kubuś. To ni ma ganc dobry napad. Muszym go yny opucować, a ty zrobisz napis.

Tóž Kubuś opucowoł bónclok, pouciyroł go porzónndnie, a Sowa polizala kóniec blajsztyfta a zacła rozwożać, jako sie pisze „urodziny”.

- Umisz czytać Kubusiu? – spytała sie ale kapke sie przy tymu boła.

- Na moich dwirykach je napisa, kiery zrobił Krzyś o zwóniyniu a klupaniu. Umisz go poczytać?

- Krzyś mi rzyk, co tam je napisane. W wtynczas zech už umioł.

- Tóž dobre, to jo ci powiyom co zech napisaa, a wtynczas poczytosz.

Tóž Sowa napisała...a napisała to:

Z POWIIONSZOWANIM NA URORODDZINY

Kubuśsie na to dziwoł a fest sie mu to podobało.

- Napisała zech tam: „Z powinszowaniem na urodziny” – rzekła Sowa byle jako.

- To winszowani je szumne a taki długi – rzyk Puchatek a mioł to za cosi fest wielkigo.

- Nó, bo tak po prowdzie to zech tam napisała: „ Ze serdecznym powinszowaniem na urodziny od dobrego kamrata Kubusia”. Musiała zech užyc kupa blajsztyftu, coby napisać cosi tak długigo.

- Ja, ja spokopił zech – rzyk Kubuś.

Jak Kubuś był u Sowy, to Babuciek sie wróciła na spadek do chałupy a wzión balónek dlo Osła. Przicis go fest ku sobie, coby mu wyfurngól a polecioł wiela mioł siły, coby być u Osła eszcze przed Puchatkijm.

Tak sie mu zdało, że bydzie lepszy jak przidzie piyrszy z prezyntym.

A jak lecioł przed siebie, to myśloł o tym, jaki bydzie rod Osioł, tóžsie nie dziwoł wubec kaj leci a naroz zakopnył o dziure od królika a sie wywalił.

Ležoł a rozwožoł co sie stało. Ze zaczóntku sie mu zdało że cały świat wystrzelił do wyrchu a potym se pomyśloł, że to yny Las strzelił do wyrchu a eszcze nieskorzij se pomyśloł że to ón Babuciek wystrzelił do wyrchu a je sóm na Miesiόνczku czy kaj indzi a że užnigdy nie uwidzi ani Krzysia, anie Kubusia ani Osła. Tóž se pomyśloł:”Dobre. Jak zech aji je na Miesiόνczku to nie muszym leżeć plecami do wyrchu” – tóž opatarnie stanył a podziwoł sie dokoła.

Fórt eszcze był w Lesie!

„To je jakisi dziwne – pomyśloł. Jezech ciekawy, skónd sie wzión tym krawal.

Na isto zech go nie zrobił...A kaj je mój balónek? A co to je ta mokro chanderka kole mie?”

Ta chandra to był balónek!

- Jeja! – zaryczoł Babuciek. – Jeja! Jeja! Tóž ale darmo. Stało sie. Ni móm po co iść spadki do chałupy, bo ni móm drugigo balónka a możne Osioł ni mo aż tak rod balónków?

Tóž poszoł cały okorany przed siebie, aż zaszeł na brzyg rzyczki, kaj stoł Osioł a dziwoł sie na siebe w zdrzadle wody.

- Witej Ośle! – rzyk.

A Osioł odpowiedział:

- Witej mały Babučku! Jak tyn dziyń wubec sie godzi nazywać dobry. Raczy ni – rzyk eszcze. – Ale to nic.

- Winszujym ci na ty twoji urodziny – rzyk Babuciek a podeszeł bliży.

Osioł przestoł sie dziwać na siebie we wodzie, obrócił sie a podziwoł na Babučka.

- Rzeknij to eszcze roz – popytoł Babučka.

- Winszu...

- Doczkej kapke.

Pokolyboł sie na trzech klepetach a pómału podniós sztwortóm ku uchu.

- Podarziło sie mi to zrobić wczora – wyónaczył Babučkowi, jak sie obalił trzeci roz – lachko zech to zrobił a skyrz tego lepszy słyszim...Tóz cóż żeś prawil? – rzyk, doł rać ku uchu, a nastawił ucho, coby lepszy słyszeć co prawi Babuciek.

- Winszujym ci na urodziny, kiere mosz dzisio – rzyk eszcze roz Babuciek.

- Prawisz o mnie?

- Tóz toć Osiołku!

- Moji urodziny?

- Ja.

- Że móm na ozajst urodziny?

- Ja Osiołku, a prziniós zech ci prezynt. Osioł wzión rać od prawego ucha, otoczył sie dokoła siebe a procnie se doł lewóm rać ku lewymu uchu.

- Muszym to usłyseć drugim uchym – rzyk. – A terazy rzeknij eszcze roz to coś prawil.

- Prezynt – hóknól Babuciek.

- Fórt prawisz o mnie?

- Ja.

- Fórt eszcze moji urodziny?

- Tóz toć Osiołku!

- Moji a ganc na isto moji prowdziwe urodziny?

- Ja, a prziniós zech ci balónek.

- Balónek? – spytoł sie Osioł. Prawil żeś: balónek? Wielkucno, strokato wiec, kiero furgó w lufcie? Szalyństwo, śpiyw a balandrowani? Hopsasa?!

- Nó ja, je mi fest miersko, Osiołku, bo kiej zech tukej lecioł, coby ci go przinijść toch sie obalił.

- Jeja! To je straszne! Isto żeś lecioł za wartko. Nie potrzaskoł żeś sie mały Babučku?

- Na ni...yny balónek...Ach Osiołku, jo zech go prasknól!

Długszy czas było cicho.

- Mój balónek? – spytoł sie Osioł.

Babuciek pokiwoł głowiczkóm.

- Mój balónek na urodziny?

- Ja Osiołku- rzyk Babuciek, a przy tymu lachko siorkoł na nosie.

- Proszym. A winszujym ci wszystko co nejlepsze na urodziny. – doł Osłowi kónsek mokrej chanderki.

-To je to? – spytoł sie Osioł a kapke sie zahruził.

Babuciek zaś kiwnyl głowiczkóm.

- Balónek?

- Ja.

- Dziynka Babučku – rzyk Osioł. – nie gnijwey sie że sie cie o to pytóm – rzyk dali – ale jakóm barwe mioł tyn balónek, jak eszcze był balónkiym.

- Czyrwióny.

- Tak zech se pomyśloł...czyrwióny...- mamroł só do siebie.

- Nejbarży móm rod czyrwióńóm barwe...A jak wielki był?

- Prawie taki jak jo.

- Tk zech se pomyśloł. Prawie taki jak Babuciek rzyk sóm do siebie. – Nejbarży móm rod taki balónki, kere sóm tak wieki jak Babuciek. Ja, ja. Babuciek sie poczuł fest nieszczasny a sóm niewiedziół co rzyc. Otwiyroł gymbe, coby cosi rzyc, a potym se jednako wymyślił, że to i tak je na nic. Naroz usłysoł jak gdosi cosi woło z drugij stróny rzyczki. To był Kubuś.

- Winszujym ci wszystkigo nejlepszego na urodziny, Osiołku! – ryczoł Kubuś, kiery zapómniół że to už dzisio rzyk.

- Dziynka Kubusiu, už żeś mi dzisio winszowoł – prawi Otopulóny Osioł.

- Prziniós zech ci cosi mało wiela na urodziny – rzyk Kubuś rod jak fazol.

- Už zech dzisio jedyn dostoł – rzyk Osioł.

Kubuś przeszedł rzyckie a przyszedł ku Osłowi.

Babuciek siedział kapke z boku, doł głowe do obu pacek a cicho siorkoł na nosie.

-To je taki bónclok, kiery ci sie przido – prawi Kubuś. – Proszym. A na nim je napisane: „Winszuje ci na urodzny twój dobry kamrat Kubuś Kwap”. Tak to tam je napisane. A do bóncloka idzie wrazić rostomajte wieca. Proszym.

- Jak už Osioł pooglóndoł bónclok, to sie mu aji kapke zachciało beceć.

- Tóz! – rzyk – Myślym se że mój balónek wlezie do tego bóncloka.

- Ale ni Osiołku – rzyk Kubuś. – Balónki sóm fest wielki a nie wlezóm do bóncoka. Balónki muszóm być na porwózkach.

- Ale mój ni – rzyk hyrnie Osioł. – Podziwej sie, Babučku!

A jak babuciek, okorany sie dziwoł dokoła siebe, to Osioł wzión balónek do zymbów a opaternie go wraził do bóncloka. Potym go zaś wycióngnył z bóncloka a doł na ziymie. Potym zaś go wzión ze ziymie a doł opaternie do bóncloka.

- Ale ja! – rzyk Osioł. – Wlazuje a wylazuje fest dobrze.

- Przeogrómnie zech je rod – rzyk Kubuś rod jak fazol – że doł zech ci bónclok, kiery ci sie przidoł, a do kierego idzie dować rostomajte wieca.

- Przeogrómnie zech je rod – rzyk Babuciek rod jak fazol – że doł zech ci cosik, co idzie wrazić do bóncloka, kiery ci sie na cosik fajnego przido.

Ale Osioł nie posłuchoł. Wrażowoł a wycióngoł balónek tam a na spadek, a był fest rod, jak eszcze nigdy w żywocie.

- A czy jo zech mu nic nie doł na urodziny? – spytoł sie Krzyś a był jakisi okorany.

- Tóz toć żeś mu doł – rzyk zech. – Už nie pamiyntosz?

Doł żeś mu małe, małe...

- Kisiynke z farbami do malowanio rostomajtych wiecy.

- Tóz widzisz...

- A czymu nie doł zech mu tego rano?

- Boś musioł narychtować swaczyne dlo solynizanta. Była na tej swaczyne dorta z krymym a z trzema świyckami, z wypisanym na wyrchu różowym lukrym mianym a...

- Ja, mosz recht, przypómnioł zech se – rzyk Krzyś.

Rosdzioł siódmy

W kierym Mama – Kangurka z Małym Kangurkiym prziszła do Lasa a Babuciek sie kómpie.

Żodyn na sto nie wiedzioł skiyl sie wziyni, oto kierysi dziyń prziszli do Lasa a zaccli w nim bywać we dwoje: Mama – Kangurka a jeji mały synek, na kierego sie prawioło Maluczki. Jak Kubuś sie spytoł Krzysia:

- Skiyl óni tukej prziszli? – Krzyś prawioł:

- Na oto tak, esi wiysz co to znaczy, Kubusiu.

A Kubuś, kiery nie wiedzioł co to znaczy, rzyk:

- A, ja! – potym kiwnył głowiczóm ros, po drugi a rzyk:

- Ganc oto tak, aha... - A potym poszeł do swojigo kamrata Babučka, coby sie dozowiedzieć, co ón o tym myśli. W bycie Babučka był aji Mycek. Tóž wszyscy trze zaccli o tym wyrzónczać

- Ni podobo sie mi to wszystko – rzyk Mycek. – Sóm my tukej wszyscy u siebie, W Lesie, ty, Kubusiu, ty, Babučku, a jo – a tukej naroz...

- A Osioł – rzyk wartko Kubuś.

- A Osioł, a tukej naroz...

- A Hyrno Sowa – rzyk eszcze Kubuś.

- A Hyrno Sowa, a tukej na...

- A Osioł – rzyk Kubuś. - Zapómnioł zech na niego.

- Wszyscy my sóm u siebie – prawioł pómału dali Mycek – a tukej naroz sie budzymy jednego szumnego dnia a kogo widzimy? Jakisi dziwne zwiyrze, o kierym my eszcze nigdy nie słyszeli. Zwiyrz, kiery nosi całóm swojóm familije w kapsie.

Nó, baji jo zacznym nosić całóm swojóm familije w kapsie, tóž wiela kapsów bych musioł mieć?

- Szesnost – rzyk Babuciek.

- Siedymnost, no ni? – rzyk Mycek. – A eszcze jednóm na sznuptychle. To už je osimnost. Osimnost kapsów w jednej oblyczce. To je o wiela za kupa.

Wszyscy na chwile przestali wyrzónczać...naroz Kubuś, kiery siedzioł a fest nad czymś medytowoł:

- A podle mie to je patnost.

- Co? Spytoł sie Mycek.

- Patnost.

- Patnost czego?

- Patnost osób z moji familiji.

- Tóž?

Kubuś sie podropoł po nosie a rzyk, że sie mu zdało, że Mycek prawioł cosik o swoji familiji.

- Tóž ja? – spytoł sie wartko Mycek.

- Ja, rzyk żeś, że...

- Tóž dobre Kubusiu – rzyk Babuciek a zaczoł przedreptować.

- Fórt nie wiymy, co mómy zrobić z Kangurzcóm.

- Tóž dyć – rzyk Kubuś.

- Nejlepszy bydzie zrobić tak – prawi Mycek – drapnymy maluczkiego kangurka a schowiyemy go, a kiej sie Kangurzica bydzie pytać:”Kany je maluczki kangurek?”to rzeknymy: „Akuku!”.

- Akuku! – rzyk Kubuś eszcze roz, coby mu to lachko szło. – Akuku! Akuku! To je fest fajne. Móglibyśmy rzyć „akuku!” bez drapniyncio maluczkiego kangurka.

- Kubuś! – rzyk słusznie Mycek. – ni mosz ani za pazur rozumu.

- Wiym – rzyk Kubuś.

- Tymu rzeknymy „akuku!” coby Mamie Kangurka spokopila, że my wiymy, kany je maluczki kangurek. „Akuku” mo znaczyć: rzeknymy ci, kany je maluczki kangurek, jak nóm obiecosh, że póndziesz z lasa a už tukej nigdy sie nie wrócisz spadki.

Kubuś siod na boku a fórt ćwiczyl jako sie prawi „akuku!” na rostomajte spusoby. Czasym sie mu zdało, że to znaczy tóm wiec, o kierej ze pomysloł Mycek, a czasym sie zdało cosik inkszego.

„Myślym, że to je yny taki ćwiczyni – myśloł. – Jezech ciekawy, esi Mama Kangurka też bydzie musiała ćwiczyc, coby to spokopić”.

- Je yny jedna płatno wiec – rzyk Babuciek, a fórt nie poradził usiedzieć na rzici. – Mówiłech z Krzysiyem, kiery mi prawił, że Kangury to sóm jedne z nejbarzy dziwokich zwyrzi. Tóz jo sie nie bojym dziwokich zwyrzi, ale każdy wiy, że jak jednym z nejbarzy dziwokich zwyrzi sie zebiere jego małe, to wtynczas tyn zwyrz je dwa razy barzy dziwoki. Tóz jak rzeknemy „akuku!” to bydzie fest gupi.

Mycek polizoł kóniec blajszyfta a rzyk:

- Babučku, ni mosz opowogi ani za pazur.

- Ni ma lachko mieć opowogym – rzyk Babuciek, a kapke przy tymu siorkoł. – Jak sie je maluczkiem zwyrzyniyem.

Mycek, kiery sie broł ku pisaniu a fest przy tymu medytowoł, podniós głowiczke a rzyk:

- Tóz skyrz tego, żeś je maluczkiem zwyrzyniyem, przidosz sie we wiecy, kieróm chcymy zrobić.

Babuciek był taki rod, że może sie przydać, że zapómniol sie boć a jak Mycek rzyk, że Kangury sóm niebezpieczne yny w zimie a przez rok sóm snane, to nie poradził usiedzieć na rzici, už chcioł coby sie przydać do tej wiecy.

- A co jo bydym robił? - spytoł sie Kubus a by fest okorany. – Isto sie na nic nie przidóm?

- Nie starej sie Kubusiu – rzyk Babuciek, bo go chcioł pocieszyć – możne inkszy roz.

- Bez Kubusia nie zrobimy tej wiecy – rzyk Mycek wszystkim a strugoł przy tymu kóniec blajszyfta.

- Tóz – wydychnył Babuciek a udowoł, że go to nie mierzi, Kubus poszeł do kóntka a hyrnie rzyk sóm do siebie:

- Bezy mnie tego nie zrobióm. Taki sy mnie je niedźwidyż.

- A terazy mie pyty posłuchajcie – rzyk Mycek, jak už skóńczył pisać. Tóz Babuciek z Kubusiyem se siedli wedle, a posłuchali go z odewritymi gymbami. A Mycek napisoł:

PLAN JAKO ZDRAPIC MALUCZKIGO KANGURKA.

1. Mama – Kangurka góni warciejszy jako my wszyscy- aji warciejszy jako jo

2. Mama – Kangurka sie fórt dziwo na maluczkiego kangurka, ale jak go mo we swoji kapsie to sie už na niego nie dziwo.

3. Tóz, jak mómy zdrapic maluczkiego kangurka, to musimy być silniejsi, bo Kangurka góni warciejszy jako my wszyscy – aji warciejszy jako jo.

4. Jak maluczki kangurek hópnie z kapsy Mamy – Kangurki, a miasto niego tam hópnie Babuciek, wtynczas Mama – Kangurka se tego nie wszymnie, bo Babuciek to je przeogrómnie maluczki zwyrze.

5. Ganc jako maluczki kangurek.

6. Jednako Mama – Kangurka by sie musiała dziwać kansi indzi tak, coby se nie wszymła Babučka, kiery hópnie do jeji kapsy.

7. dziwej sie na punkt 2.

8. Jednako kieby Kubus zaczoł z Kangurkóm wyrzónczać o czymsikej ciekawym, to by sie mógła dziwaćw inkszóm stróne.

9. A wtynczas mógbych uciyc pospołu z maluczkiem kangurkiym.

10. Przeogrómnie wartko.

11. Mama – Kangurka by se nie wszymła, że mo kogosik inkszego w kapsie. Dziepro potym. Mycek to wszystko poczytoł a chwile żodyn nic nie prawił. Potym Babuciek, kiery jak nic nie prawi to yny zawyroł a otwiroł gymbulke, rzyk jakby miol charwe:

- Tóz a co potym?

- Tóz a co myśisz?

- Kiej Mama Kangurka se wszymnie, że mo kogosik inkszego w kapsie?

- Wtynczas wszyscy rzeknemy: „akuku!”.

- My wszyscy trze?

- Ja.

- Piernika kany!

- Tóz co je Babučku?

- na nic – rzyk Babuciek – poki MY WSZYSCY TRZE prawiymy „akuku”. Pokiemy wszyscy prawiymy – rzyk eszcze roz Babuciek – to sie nic nie bydzie robić. Ale mi na tym aż tak fest nie zoleży, coby rzyc „akuku” samymu. To by aji pieknie żniło. A ty żeś je isty o tym coś prawił o tych zimowych miesióncach?

- O zimowych miesióncach?

- Ja, że óny sóm fest dziwoki yny w miesióncach w zimie?

- O ja, ganc jako prawisz. Tóz jako Kubusiu? Už wiysz co bydziesz robił?

- Ni eszcze nie wiym, a co bydym robił?

- Mosz fórt wyrzónczać z Mamóm – Kangurkóm coby se nie wszymła że mo kogosik inkszego w kapsie.

- Ooo...ale o czym?
 - To o czym mosz rod.
 - Myślisz, że bych mógł ji rzyć kónsek jakigosik wiersza abo cosik podobnego?
 - O ja, cosik takigo – rzyć Mycek – fajnacko. Tóż idymy. A poszli wszyscy sie dziwać kiej a z kierej stróny przidzie Mama – Kangurka.
 Mama – Kangurka z maluczkiem kangurkiem se siedzieli. po połedniu na piosku w postrzodku lasa a mieli sie ganc fajnie. Maluczki kangurek se hópkoł po piosku do dziur, kiere porobiły myszy, a potym z nich wylazowół na wyrch. Mama – Kangurka fórt drepsiała kole niego a prawiała:
 - Eszcze yny roz hópnij a idymy do chałupy.
 Naroz na kopiec z piosku sie gdosik szkrobie, gdo?
 Na toć że Kubuś.
 - Witejcie Mamo – Kangurko!
 - Witej Kubusiu!
 - Podziwej sie jako hópkoł – zapiskoł maluczki kangurek a wleciół do mysij dziury.
 - Jako sie mosz maluczki kangurku, ty mały odważnioku!
 - Teraz my mieli iść ku chałupie – rzekła Mama.
 - Witejcie Mycku! Witej Babućku! Jako sie mocie?
 Mycek a Babuciek wyłyżli z drugij stróny kopca a rzekli: „Witejcie” a „Jako sie mosz maluczki kangurku!” – a kangurek chciół coby sie dziwali jako hópko, tóżse stanyli a dziwali sie na niego. Aji Mama – Kangurka sie dziwała...
 Mycek dwa razy mrugnył okiym na Kubusia, kiery rzyć Kangurce.
 - Rostomiół Kangurko – rzyć – nie wiym esi cie interesuje poezja?
 - Ni – rzekła Kangurka.
 - N isto ni? – zahruził sie Kubuś.
 - Maluczki kangurku eszcze yny roz se hópnij a idymy ku chałupie.
 Chwile żodyn nic nie prawił, yny kangurek wpod do mysij jamy.
 Mycek doł rynke ku gymbie a na głos wyszuszkół:
 - Nó, dej sie do tego!
 - Tóż z tóym poezyjóm to je tak – prawi Kubuś – roz jak żech szoł po lesie, toch se ułożył taki mały wierszyk. To źni tak, doczkej chned se spómnyym...
 - Tóż fajnie – rzekła Kangurka. – maluczki kangurku, idymy už.
 - Przełogrómnie sie mi podobo tym wierszyk – rzyć Mycek.
 - Bydziesz go miała fest rada uwidzisz – rzyć eszcze Babuciek.
 - Musisz go posłuchać do kónca a fest se dować pozór – rzyć Mycek.
 - Coby sie z niego nie straciół żodne słowo – prawił Babuciek.
 - Ja, ja – rzekła Mama – Kangurka, a fórt sie dziwała na swojigo maluczkiem kangurka.
 - Jako to idzie, Kubusiu? – spytoł sie Mycek.
 Kubuś odkrzónknył a zaczőn szumnie mówić:

WIECA NAPISANE PRZREZ NIEDŹWIODKA KIERY MO PRZEGRÓMNIE MAŁY ROZUMEK

*W pyndzialek w pochmurny dziyń,
 Medytowół żech jakech szoł lasym:
 „Czymu tym je dycki tyn,
 A tamtyn tyn – yny czasym?”
 A we wtorek myśym tak
 (Było ciepło a słónecznie):
 „To na isto, tak czy owak,
 Ale tamto – niekoniecznie”.
 Zaśwe strzodek padół deszcz,
 Tóż medytujym z niepokoijym:
 „Wasi maszym mogóm też,
 Ale ni mogóm twoji moim”
 We sztwortek zaś był mróz z szróń...
 Pomyślołech: „Cosi tukej bydzie...
 Bo choć tukej dzisio ón,
 Ale óni dycki wszyndzi:.
 W pióntek...*

- Tóż ja, ja – rzekła Mama – Kangurka, a nie czekała aż usłyszy co się stało w pióntek. – Eszcze yny roz hópni kangurku a na isto musimy iść ku chałupie. Mycek sturzył Kubusia na zachynte.

- Nó, a jak się wrócym eszcze spadki do poezji – rzyk Kubuś – wszymłaś się że tam hanej je stróm?

- Kaj? – spytała się Kangurka. – Nó, maluczki už musimy iść.

Tóż tam hanej równo – rzyk Kubuś, a pokozół za plecami Mamy – Kangurki. – Widzisz?

- Na, ni – rzekła Kangurka, tóż maluczki hópni do kapsy a idymy ku chałupie.

- Miała byś się podziwiać na tyn stróm, tam hanej, równo – rzyk Mycek. – Móm cie dźwignónć maluczki? A wzión kangurka do pakek.

- Na strómie siedzi ptozek – rzyk Kubuś. – Widzím go stela. A możne to je rybka?

- Miałabyś stela widzieć ptozka – rzyk Mycek. Tóż chyba, że to je rybka...

- To ni ma rybka, to je ptok – rzyk Babuciek.

- Ja to je na isto ptok – rzyk Mycek.

- To je ptok, lebo szpok? – spytał się Kubuś.

- Tóż o to idzie – rzyk Mycek – czy to je kos lebo szpok?

W kóńcu Mama – Kangurka obóciła głowe a we chwili, jak jóm obróciła Mycek rzyk na głos:

- Wlazuj do postrzodka maluczki – Tóż Babuciek hópnił do kapsy Mamy – Kangurki, a Mycek uciyk wiela miół sił we szłapach pospołu z maluczkiem kangurkiym.

- Cóż się stało? Kany je Mycek? – spytała się Mama – Kangurka a zaśobróciła głowe. Jako ci je maluczki? Babuciek yny zapiskoł z postrzodka kapsy Kangurki.

- Mycek musioł pónść – rzyk Kubuś. – Zdo mi się, że cosi się spómniół a musioł pónść to wyrzóndzić.

- A Babuciek?

- Mi się zdo że aji Babuciek się cosik przypómniół. Ganc terazy.

- Nó, tóż my už uciekómy ku chałupie – rzekła Mama – Kangurka, miyj się Kubusiu! Hópla trzi razy a uleciała fest daleko.

Kubuś się dziwoł a nióm a myśloł „Kiebych aji jo tak poradził...sóm tacy, co poradzóm a sóm tacy, co nie poradzóm. W tym je cało wiec.”

Ale Babuciek by chcioł, coby Kangurka tak nie poradziła skokać. Jak cesta szła przez las, to fest chcioł byćraczy małym ptozkiym, coby móc furgać. Ale terazy, jak siedziół na spodku kangurczynej kapsy, a fórt nim ciepalo do wyrchu a dołu, to się tak myśloł:

A jak leciół do wyrchu, prawił: „Oooo!” – a jak leciół dołu prawił: „Aaaa!”. A prawił: „Oooaaa” – przez całóm ceste aż do chałupy, kany bywała Kangurka. Tóż to Wiyecie, że jak Mama – Kangurka odewrziła swojóm kapse, to widziła co się robi. Ale yny na chwile się ji zdało że je dziwoko. Ale hned potym zaś poczuła, że się nie boji, bo wiedziła że Krzyś nie do, coby się maluczkiemu kangurkowi stała jako krziwda. Tóż się tak pomyślała:

„Jak óni się sy mnie robióm błozna, to jo też się zrobiym błozna z nich.

- Tóż terazy maluczki kangurku – rzekła jak wycióngła Babučka z kapsy – idymy spać.

- Akuku! – rzyk Babuciek, jak yny poradził nejgłośniejszy, po tej nieprzyjymnej rajzie. Ale to nie było najlepsze „akuku”, bo Mama – Kangurka nie spokopiła o co idzie.

- Nejprzód idymy się umyć – rzekła.

- Akuku – rzyk eszcze roz Babuciek a porozglóndół się dokoła. Boł się a chledoł swoich kamratów. Ale kamraci byli daleko. Mycek siedziół u siebie w chałupie, bawulkoł się z maluczkiem kangurkiym a widziół że coraz barzy się majóm radzi. Nó a Kubuś, kiery chcioł być jako Kangur, siedziół na piasku na miedzy na skraju lasa a ćwiczyl hópkaní.

- Tak się myślym – rzekła Mama – Kangurka jakby medytyrowała – esi by cie dzisio nie umyć zimnóm wodóm. Miółbyś na to chynć maluczki?

Babuciek, kiery się nie rod kómpoł aż mory wziyny. Rzyk jednako odważnie:

- Mamo – Kangurko, na ist je czas coby my pospołu porzóndzili ze sobóm szczyrze.

- Kuryjożny maluczki kangurek – rzekła Mama – Kangurka a rychtowała už wode na myci.

- Ni ma żech maluczkiem kangurkiym – prawi na głos Babuciek – jeżech Babučkiym.

- Ja, ja – rzekła Mama – Kangurka niby tak ganc słusznie – a jak szumnie poradzisz wyrzóndzać jako Babuciek! Jaki żeś je hytry a ciaciany – prawiła, a wycióngła z odmaryje wielkucne żółte mydło.

Jeżech ciekawo co terazy robi Babuciek.

- Ty mi nie widzisz, czy jako?! – zawrzeszczoł Babuciek. - Ni mosz oczy? Podziwej się na mie!

- Tóż przeca się dziwóm, mój maluczki – rzekła Mama Kangurka a zaczęła być nasrano. – A ty się lepszy spómniyj, coch ci wczora prawiła o robiyniu min. Jak bydziesz robił taki

miny jak Babuciek, to jak podrośniesz bydziesz do niego podobny. A wtynczas se pomyśl, jako ci bydzie miersko. Nó, ale terazy wartko do ampra z wodóm. A dwa razy ci nie bydym prawić. Babuciek ani sie nie nazdoł a už był w amperku z wodóm, a Mama – Kangurka go pucowała mydłym wiela miała siły.

- Lobości kandy! – wrzeszczoł Babuciek. Puś mie! Jeżech Babućkiym!

- Nie otwiyrej gymbulki maluczki kangurku, bo se pojysz mydła – rzekła Mama – Kangurka. – Tóż widzisz, prawilach ci.

- Tyś, tyś to zrobiła schwalnie – rzyk Babuciek, jak yny zaś poradził wyrzódzając...a potym sie tak jakosi stało, że mioł gymbe pełnóm mydlin.

- Dobre, už dobre maluczki, nic nie prow – a hned potym Kangurka wycióngła Babučka z ampra a utrzyła uciyrokiym.

- Terazy maluczki eszcze dostanie łyżkym tranu – rzekła Mama – Kangurka – a hned do legiera.

- Na co...na co, na co tyn tran? – spytoł sie Babuciek.

- Na to, cobyś uros wielkucny a silny, mój kangurku. Na isto nie chcesz być taki jak mały a słaby Babuciek? A widzisz...nie skóńczya, bo gdosi zaklupoł do dwiryzi.

- Proszym – rzekła Kangurka, a do izby wloz Krzyś.

- Krzysiu, Krzysiu! – zawołał Babuciek. Rzeknij Mamie – Kangurce kim żech je! Óna fórt se myśli, żech je maluczki kangurkiym. A jo żech nim ni ma, prawda?

Krzyś sie na niego przizdrził a potrzepoł głowóm.

- Ni możesz być maluczki kangurkiym, bo oto terazy przed chwilóm żech widzioł maluczki kangurka, kiere sie wiesioło bawulkało u Mycka.

- Nó, nó – rzekła Kangurka – to ni ma możne. To rozum nie biere, cobych sie aż tak pomyliła!

- Tóż widzisz? – rzyk Babuciek. Prawilach ci. Jeżech Babućkiym.

Krzyś zaś potrzepoł głowóm.

- Ni ma żeś Babućkiym – rzyk. – Znóm dobrze Babučka, a mo ganc inkszy kolor.

Babuciek zaczón wykłodać, że to wszystko było skyrz tego, że przed chwilóm sie mył, a potym pomyśloł, że tego nie musioł prawić. A jak odewrzył gymbulke, coby rzyk cosik inkszego Mama – Kangurka wloła mu łyżke lyku pocapkała go po plecach a rzekła że tyn lyk ganc fajnie szmakuje, ale trzeja do niego zwyknónć.

- Wiedziałach, że to ni ma Babuciek – rzekła Mama – Kangurka – alech była ciekawo, gdo to może być?

- Możne to je jakisi przociek Kubusia? – rzyk Krzyś. – Możne jakisi bratanek abo ujec, czy cosik takigo?

Kangurka myślała tak samo jako Krzyś a rzekła, że bydzie mu dać jakisi miano .

- Tóż niech sie mianuje Boroczek – rzyk Krzyś. – A to je od: Tómek Boroczek.

Jak to dorzódzili, Tómek Boroczek wytargoł z pacek Mamy – Kangurki a hópnół na ziy. Był przeokropnie rod, bo Krzyś niechoł dwiryze odewrzite do korzónt. A eszcze nigdy Tómek Boroczek – babuciek tak wartko nie lecioł jako wtynczas. Zastawił sie dziepro kole swoji chałupy. Jak už był jakisi sto kroków od nij, to zbytek cesty sie przekuloł po ziyi, coby zaś mieć taki kolor jako kiejsi, taki jaki mo rod.

Tóż tak, Mama – kangurka z maluczki kangurkiym zustali w lesie. Każdy wtorek kangurek był cały dziyń ze swoim kamratym Myckiym, każdy wtorek Mama – kangurka była cały dziyń ze swoim kamratym Kubusiym a uczyła go skokać, a każdy wtorek babuciek był cały dziyń ze swoim kamratym Krzysiyym.

Tóż zaś każdy był rod jak fazol.

Rosdzioł ósmy

W kierym Krzyś idzie na przodku rajzy ku Biegunowi Póńnocnyemu.

Jednego szumnego rana Kubuś przidrepsił na kraj Lasa, coby sie doskumać, esi jego kamrat Krzyś sie eszcze aspón kapke interesuje niedźwiodkami. Rano przy śniodaniu (yny kapke marmulady rozmazanej na flostrze abo dwóch flostrach miodu), Kubuś naroz ułożył nowóm pieśniczke. Zaczynała sie oto tak:

Hej, ha! Niech nóńm żyje Kubuś!

Jak už tela wymyślił, to sie podropoł za uchym a rzyk sóm do siebie:

- Poczóntek pieśniczki je fest dobry, ale co bydzie z drugóm linijkom? – prógowoł śpiywać: Hej ho! Dwa lebo trzi razy, ale jakosik to nic nie pómogalo: „Możne bydzie lepszy – pomyśloł – esi zaśpiywóm: Hej hi! Niech nóńm żyje Kubuś!”

Tóż zaśpiywoł, ale z tego i tak nic nie wyszło.

- Tóż – rzyk – piyrzóm linijke zaśpiywóm fest wartko dwa razy, a możne wtynczas drugo , trzecio a sztworto wymyślołm sie same. Tóż dali:

Hej, ha! Niech nóńm Kubuś żyje!

Niech zhrubnie, jy a pije!

Czy przy strzodzie, czy przy wtorku.

Óń w miodowym je humorku.

A niewiela o co dbo,

Kiej na nosie miodek mo!

Toż śpiywejcie wszyscy dzisio,

Hymn na cześć Kubusia – Misia,

Kiery swoji cosi niewiela zjy,

Za godzine lebo trzi!

Kubusiowi sie tak podobała ta pieśniczka, że śpiywoł jóm fórt przez całóm ceste, aż zaszoł na kraj Lasa. „A jak jóm eszcze pore razy zaśpiywóm – tak se pomyśloł – to už bydzie czas na moji małe cosi niewiela, a wtynczas ostatnio linijka nie bydzie prowadziwo”. Tóż miasto tego bydym cicho murczoł.

A Krzyś siedzioł przed swojóm chałupkóm a obuwoł na szłapy wysoki bótki. Jak yny Kubuś se wszymnył tych bótków, to wiedzioł że bydzie kansik daleko rajza, tóż packóm utrził kapke miodu z kónca nosa a otrzepoł sie porzónndnie, coby wyglóndoł jako gdosi, gdo je narychtowany na wszystko.

- Witej Krzysiu – zawołoł,

- Jako sie mosz Kubusiu! Nie poradzym wycióngnóńc tego bótki.

- Tóż to ni ma dobre – rzyk Kubuś.

- Bydź tak dobry a podeprzjij mie plecami, bo jak tak fest cióngnym a cióngnym, bulóm sie za każdym razym.

Kubuś siod, wbił zadni packi fest do ziymie a cis plecami wiela mioł siły na krzysiowe pleca a Krzyś cis swoji pleca na pleca Kubusia a wcióngoł swój wysoki bótek aż w kóncu go wcióngnył.

- Nó, w kóncu – fuczoł Kubuś. – A co bydzie terazy?

- Idymy wszyscy na rajze – rzyk Kubuś, jak stowoł a otrzepowoł sie z piosku. – Dziynkujym Kubusiu.

- Idymy wszyscy na prziprawe? – spytoł sie Kubuś a był fest rod. – Nigdy żech eszcze nie był na żodnej prziprawie.

- Wyprawie, gupki niedźwiodku! To sie zaczyno na W.

- Wiym, wiym – rzyk Kubuś. Ale na isto żech tego nie wiedzioł.

- Idymy coby pohledać Bieguna Póńnocnego.

- O – rzyk Kubuś. – A co to je Biegun Póńnocny?

- To je takigo cosi, co trzeja nóńść – rzyk Krzyś, coby mu Kubuś doł pokój, ale sóm bardzo nie był isty, co to znaczy.

- Ja spokopił żech – odpowiedzioł Kubuś. – A czy niedźwiodki sie do tego nadajóm?

- Tóż toć. Aji Mycek, aji Mama – Kangurka aji wszyscy. A to je ta rajza.

To ganc to znaczy. Tacy rostomajci, kierzi idóm. A ty byś lepij zrobił, kiebyś wszystkim rzyk, coby sie narychtowali. A jo sie podziwóm , esi moji fuzje sóm w porzónndku. Muszymy ze sobóm zebrać aji prowianty.

- Co zebrać?

- Rostomajcie wieca na jodło.
- A, ja! – zawrzeszczoł Kubuś a był fest rod. – Myślotech, żeś rzyk prowianty. Tóz idym a wszystkim rzeknym.
- Tóz poszeł.
- Nejprzód spotkoł Mycka.
- jako sie mosz, Mycku – rzyk – jeżeś to ty?
- Tóz a jak zech to ni ma jo, yny gdosi inkszy – rzyk Mycek
- Co wtynczas?
- Muszym cosi krzyc Myckowi .
- Tóz rzeknij mi a jo mu to powiym.
- Idymy wszyscy na prziprawe z Krzysiym.
- A co to je, na czym bydymy?
- Myślym, że to je jakisi szyf – rzyk Kubuś.
- Tóz ja! Taki szyf!
- Ja. A nalezymy Biegun abo cosik takigo. Nie wiym na isto, co to je ale mómy to nónść.
- My? My?
- Ja. A mómy zebrać ze sobóm rostomajcie pro-wieca do jedzynio, jakby sie nóm zachciało ich zjeść. A terazy idym do Babučka. A ty rzeknij to Mamie – Kangurce, dobre? Rozlónczył sie z Myckiyim a poszoł do Babučka. Babuciek siedzioł na ziemi pod dwiyrzami swoji chałupy a fukoł w kwap mlycza, z kierego se planetowoł, esi sie to stanie latoś, lebo na rok, abo kiejsi, lebo nigdy. Dozwiadzioł sie terazy, że nigdy a chcioł se spómnieć co miało „to” znaczyć a mioł nadziejee to nie było nic fajnego kiej przisztoł Kubuś.
- Babučku – rzyk jakisi ożywióny – idymy na rajze wszyscy, wiela nas je, mómy rostomajcie wieca na jodło. Coby cosik nónść.
- Tóz a co nónść? – poboł sie kapke Babuciek.
- Tóz, poznani.
- Moźne cosik dziwokigo?
- Krzyś nic nie prawił o czymsik dziwokim. Prawił yny, że to sie zaczyno na W.
- Za chwile wszyscy už stoli na kraju Lasa a byli narychtowani do cesty, tóz zaczyna sie rajza.
- Z przodku szoł Krzyś z Myckiyim, za nimi Kubuś z Babučkiym, a potym Mama – Kangurka z maluczkiym kangurkiym w kapsie a Hytro Sowa. Potym eszcze Osioł. A na samym końcu wszyscy przociela a familija Mycka.
- Jo zech jich nie pytoł coby szli - óni prziszli sam. Óni tak dycki robióm. Niech se idóm na końcu za Osłym.
- Podle mie – prawił Osioł – to wszystko je na nic. Jo zech wubec nie chcioł iść na tóm rajze – Prziprawe – jako na nióm prawił Kubuś. Poszełech yny przez mores. Tóz ale darmo. A jak zech je na końcu tej waszej Przi... - jak sie na to prawi – to mi dejcie, cobych był ganc tym szarym kóńcym. Ale dycki jak se bydym chcioł siednyć, coby se kapke spocznónć, to bydym musioł poukludzać nejmiyni z osimnost przocieli a kamratów Mycka, tóz to ni ma żodno Przi...- jako tymu prawicie – to je yny wielkucny bajzel. Tak jo se aspón myślym.
- Wiym co se myślisz – prawi Sowa. – Jak chcesz wiedzieć, co jo se myślym...
- Nie pytóm sie żodnego co se myśli, ale yny prawiym swoji. Mogymy hleđać Bieguna Pólnocnego abo sie bawulkać w „Loce ptoшек po hólicy”, abo hytać ptoшки w paści. Ganc mi to je jedno.
- Za chwile Krzyś zawołoł:
- Idymy!
- Idymy! – zawołali Babuciek s Kubusiyim.
- Idymy! – zaryczała Sowa.
- Idymy! – zaryczoł Mycek a pospołu s Krzysiym podrepsił na przodku rajzy.
- Dobre – rzyk Osioł. – Późdzmy. Yny nie miyjcie mie na klinku, esi bydzie padoł deszcz. Tóz podrepsili coby nónść Biegun. A jak tak wandrowali, wyrzóndzali pospołu o tym a o inkszym. Yny Kubuś nic nie prawił, bo obmyśloł nowóm pieśniczke.
- Móm už piyrszóm zwrotke – rzyk Babučkowi, jak už se w głowie wszystko pouklodoł.
- Piyrszóm zwrotke czego?
- Moji pieśniczki.
- Jakij pieśniczki?
- Tej.
- Kierej?
- Jak jóm posłuchosz Babučku, to jóm usłyszysz.

- A jako wiysz, żej jóm nie posłuchóm?
- Kubuś nie poradził nic na to rzyc, tóż zaczón śpiywać.

*Wszyscy drepsili we wielkucnym szeregu,
Coby Pólnocny nónść jakisi Biegun,
Tożse z przodku kroczył Krzyś,
Za nim Mycek potym Miś,
Za Niedźwiodkiym szoł Prosioczek,
Co wełniany wzión serdaczek,
Nie boł sie niebezpieczyństwa,
Kangurka szła kole malyństwa,
Osioł, Sowa przemóndrzało,
Wyuczóno a bywało,
A na kóńcu cało wielko klika
Przocieli, kamratów Królika.*

- Bydź po cichu! – poszuszkol Krzyś, a otoczył sie ku Kubusiowi. Sóm my coraz bliży niebezpiecznego placu.
- Cicho! – zaszuszkol Kubuś do Babučka.
- Cicho! – zaszuszkol Babuciek do Mamy – Kangurki.
- Cicho! – zaszuszkola Mama – Kangurka do Sowy, a maluczki kangurek sóm do siebie zaszuszkol – cicho!
- Bydź po cichu! – zaszuszkola Sowa do Osła.
- Cicho! – zaryczol strasznie Osioł, a otoczył sie do wszystkich przocieli a kamratów Mycka. Tóż cicho! – zaszuszkali wszyscy jedyn do drugigo, aż cicho! trefilo do ostatniego s nich. A ostatni przociel a kamrat Mycka tak sie boł, że wszyscy do niego prawili – cicho!, że sie schowol głowiczke do jamy w ziymi a siedziol tam dwa dni, aż už było bezpiecznie. Potym gnoł wiela miol siły w klepetach do chałupy a už do kóńca żywota bywól u swoji Ciotki. Mianowol sie Alojz Chrzónszcz. Tóż wszyscy, wiela jich było doszli do ryczki, kiero sie kulała a szła miyndzy kamiyniami. Krzyś se hned wszymnył jaki sie tukej chowajóm niebezpieczne wieca.
- Tukej na tym placu – prawi – może sie gdosi chowac a chcieć nas napaść.
- Tóż jako? – zaszuszkol Kubuś do ucha Babučkowi.
- Kubusiu – rzekła hyrnie Sowa – tóż nie wiysz co to je zasadzka?
- Sowo – rzyk Babuciek a podziwól sie na nióm szpatnie – jak Kubuś se do kogosik szuszkol, to je jego wiec a ni ma nic skyrz czego...
- Zasadzka – rzekła Sowa – to je cosik, co sie kómusik robi z nienazdanio a ni ma to przijymne.
- Tóż to je tak samo z tóm całóm Posadzkóm – rzyk Kubuś.
- Zasadzka, jakech to wykłodoł Kubusiowi – rzyk Babuciek – to je cosik nieprzijymnego, co sie robi znenazdanio.
- Jak baji gdosi na ciebie skoczy znenazdanio – rzekła Sowa – to je na isto Zasadzka.
- Jak baji gdosi na ciebie skoczy znenazdanio Kubusiu– wykłodoł Babuciek – to je na isto Zasadzka.
- Tóż Kubuś, kiery terazy už wiedziol co to je Zasadzka, rzyk że kiejsi spod ze stołka, dłaszka na niego hópla a potym sześć dni miol kupa sinioków na sobie.
- Żodyn tukej nie prawi nic o dłaszczach – prawi Sowa, kapke nasrano.
- Tóż jo prawiym – rzyk Kubuś.
- Smyczyli sie cicho po kraju ryczki, aż sie zastawili na placu, kany rosła miynko, równo trowa, na kierej se mogli siednyć a spoczónć. Krzyś rzyk:
- Stojymy! – wszyscy, wiela jich było se siedli a spoczywali.
- Myślym – rzyk Krzyś – że terazy by my mieli zjeśćwszystki nasze Prowianty, coby my nie musieli tela dźwigać.
- Zjeść wszystkie nasze co? – spytol sie Kubuś.
- Wszystko, co my wziyni ze sobom do jedzynio – wykłodoł Babuciek, a zaczón jeść.
- To je ganc dobro myśl – rzyk Kubuś a zaczón jeść pospołu s Babučkiiym.
- Wszyscy mocie cosi do zjedzynio? – spytol sie Krzyś a miol už pełnóm gymbe.
- Wszyscy ale nie jo – rzyk Osioł - jako dycki – A podziwól sie okorany po wszystkich dokoła. – Podziwejcie sie esi ście gdosi s Was nie siednył na osecie?
- Isto jo – rzyk Kubuś. – Aj! – tóż stanył a podziwól sie za siebie. – Ja to żech był jo, czulech to.

- Dziynka Kubusiu, esi už tego mosz dość. – Jak to prawit to poszoł tam, kany eszcze przed chwileczkóm siedziol Kubuś a zaczón jeść.

- Oset, moji rostomili kamraci ni mo s tego żodnego profitu, kiej sie na nim siedzi – prawit Osioł, dziwoł sie do wyrchu a cosi rzympkocił.

- To mu odbiyro żywot. Pamiyntejcie o tym wszyscy na prziszłość.

A dziwejcie sie kapke wiyncyj na inkszych a sie o nich starejcie. W tym je cało wiec. Jak Krzyś skóńczył śniodać, zaszuskoł cosi do ucha Myckowi a Mycek rzyk:

- Ja, ja tóż dyc – a poszli pospołu na wyrch rzyczki.

- Nie chciołech, coby inksi usłyszeli – rzyk Krzyś.

- Tóż toć – rzyk Mycek słuszne.

- Yny widzisz Mycku...jezech fest ciekawy,,,esi ty nie wiysz, jako wyglóndo Biegun Pólnocny.

- Jako co? – rzyk Mycek a postawiły sie mu fuski. – Terazy sie dziepro o to pytosz?

- Kiej si zech wiedziol – prawi Krzyś – yny kapke zech zapómniol...
- To je srandowne – prawi Mycek – ale jo teźzech o tym kapke zapómniol, choć kiej si zech o tym wiedziol. Nejbarzy płatno wiec to je to, kany to tyrczy.

- Tóż o to nóm na isto idzie.

Wrócili sie na spadek do tych, kierzi szli w rajzie. Babuciek leżol na plecach a se chrapol, maluczki kangurek se my gymbulke a packi w kałuży a Mama – kangurka wyrzónndzała cało hyrno, że jeji mały myje sie piyrszy ros ganc sóm. Hytro Sowa bojała Mamie – kangurce takóm jednóm pogodke, w kierej było kupa długich słów baji Encyklopedyja, lebo Rododendróm, tóż kangurka tego wubec nie posłuchała.

- Jak idzie o mie – mamroł Osioł – to ni móm rod sie myć. To je tako modernio wiec. Co ty na to prawisz Kubusiu?

- Ja – rzyk Kubuś – myślym...

Ale nigdy sie nie dozwiemy, co myśloł Kubuś, bo naroz cosik zbluchło we wodzie, maluczki kangurek zajaszczol a Mama – Kangurka zaczęła beczeć.

- Tak sie kóńczy myci – rzyk Osioł.

- Maluczki kangurek wpod do wody! – zaryczol Mycek a pospołu s Krzysiyem polecili go ratować.

- Dziwejcie sie jo poradzym pływać! – zakwiczol maluczki kangurek s postrzodka kałuży a hned go wartko woda przeniósła do nastympnej kałuży.

- Nic ci ni ma, mój nejdroższy maluczki?! – ryczała cało nerwowo Mama – kangurka.

- Na ni! – zaryczol maluczki kangurek. – Dziwejcie sie jako poradzym pływać! – a wartko woda zaś go przeniósła na nastympnóm kałuże.

Każdy cosik robił, coby ratować maluczki kangurka. Babuciek, kierego obudził krawal, skokoł do wyrchu a wołol: - Tóż, wiycie co?! – Hytro Sowa wykłodała, że jak sie gdosi naroz potopi we wodzie to trzeja jednako głowym dzierżec we wyrchu nad wodóm. Mama – Kangurka skokała przy brzegu a ryczała – Nie stało ci sie nic, mój maluczki?! – a kangurek s każdej kałuży, w kierej był zaryczol:

- Dziwejcie sie, jako pływóm!

Osioł sie otoczył dokoła, stanył zadkiym do kałuży w kierej sie czochroł sie maluczki kangurek, spuścił chwost do wody a mamroł:

- Tak sie kóńczy myci. Ale nie bój sie, maluczki kangurku, chyc mie za chwost a wszystko bydzie w porzóndku. Krzyś a Mycek przeszli wartko kole Ośla a wołali na inkszych, kierzi stoli kole nich.

- Nie bój sie maluczki kangurku! Už idym! – ryczol Krzyś.

- Hej, syncy – ryczol Mycek – wciepcie jakisi kónsek drzewa w poprzyk rzyczki!

Kubuś polecioł niedaleko, do gynstych krzoków, do placu kierego żodyn nie znoł, yny ón a Krzyś. Prawili obo na to umówiony plac kany sie idzie schować. Krzyś chowoł tam swoji stare bawidła: drzewianego kónia s wylómanóm nogóm, plechowe auto, mały drabinioczek a kupa inkszych wiecy, kierymi sie už nie idzie bawulkać a nie chcioł jich wyciepować.

- Mómm, mómm! – ryczol Kubuś z daleka, przilecioł sfuczany, kolyboł sie na boki a w pacce mioł wielki kónsek drzewa.

Mama – kangurka chyciła jedyn kóniec a przeciepała na drugi brzyg w poprzyk rzyczki. A Mały kangurek, hyrnie ryczol:

- Dziwejcie sie wszyscy, jako poradzym pływać! – a hned wartko woda go przeniósła na tyn kónsek drzewa, kiere prziniósł Mycek. Przeszło se potym po nim, jako po mostku na brzyg, a woda s niego fest ciykła.

- Widzieliście jako zech pływoł?! – zaryczalo cały uradowany. A Mama – Kangurka fórt mu prawiła, że tak sie nie śmi robić. Potym go uciyrokiym ganc wysuszyla.

- Kubusiu, widział żeś jakech pływoł? To je na isto pływani, to co żech robił! Mycku widział żeś co żech robił? Pływołech! Hej, Babućku, posłuchej! Jako ci sie zdo, co żech srobił? Pływoł żech! Hej, Babućku, posłuchej! Jako ci sie zdo, co żech robił? Pływoł żech! Krzysiu, widział żeś to, jak żech..

Ale Krzyś nie posłuchał. Dziwoł sie yny na Kubusia.

- Kubusiu – rzyk – kany żeś naszoł tyn kónsek drzewa?

Kubuś sie podziwoł na kónsek drzewa, kiere przismyczył, mrugnył na Krzysia a poszuskoł mu do ucha:

- W domówiónym placu, kany sie idzie schować – a potym už rzyk na głos do wszystkich:

- Pomyślołech se, że móg sie przydać tyn kónsek drzewa, tóż żech go przismyczył.

Krzyś sie dobrze podziwoł na tyn kónsek drzewa.

- To je biegun łod mojigo drzewianego kónia, kiery mo ulómanóm noge! – zawołał. – Poznoł żech to! – Tóż za chwile rzyk paradnie: - Kubusiu, rajza sie skończyła. Naszeł żeś Biegun Północny.

- Jeja! – rzyk Kubuś.

Osiół fórt siedziół na brzygu rzycki s chwostym we wodzie, kiej sie zesli wszyscy po kupie.

- Niech gdosik rzeknie maluczkiemu kangurkowi, coby sie śpiychało – rzyk – bo se przeziómbiym chwost. Nie chcym tego prawić, ale muszym to rzyc. Nie chcym nad sobóm lutować, ale tak je. Przeziómbił żech se chwost.

- Jeżech tukej! – zakwiczół mały kangurek.

- Tóż, jeżeś?

- Widział żeś jako pływóm?

Osiół wycióngnył chwost s wody a zaczón nim gibać na prawo a na lewo.

- Tak jak żech se myśloł – rzyk – w moim chwoście už nic nie czujym. Zgrabiół. Tóż, oto. Ganc zgrabiół.

- Borok Osiół, jo ci go wysuszym a pouciyróm – rzyk Krzyś.

Wycióngnył sznuptychle a pouciyroł nióm mokry chwost.

- Dziynkujym Krzysiu! Ty jedyn, tak se myślým, wiysz cosi o chwostach. Inksi nie rozwożajóm o tym, cóż mogym o nich rzy. Óni nie poradzóm se ani pomysleć o czymsikej czego ni ma. Chwost to dlo nich ni ma chwost, ale jakisi kónsek czegosik, kiery je przichycóny kansik ze zadku.

- To ni ma nc Ośle – rzyk Krzyś, a uciyroł go, wiela mioł siły. Už ci je lepszy?

- Už barzy czujym, że móm chwost. Czujym, że zaś je mój.

- Hej, Ośle! – zawołał Kubuś a smyczy swój kónsek drzewa.

- Kubusiu, dziynka za pamiyńc. Cobyś sie nie staroł, to ci rzeknym, że za dziyń, dwa zaś go bydym używoł.

- Co bydziesz używoł?

- To o czym wyrzóndzómy.

- Ale jo żech o niczym nie wyrzóndzoł – rzyk zastarany Kubuś.

- Zaś żech sie pomylił. Zdało mi sie, żeś prawił że ci je miersko skyrs mojigo chwosta, kiery ganc zgrabiół a żeś mi chcioł pómóc.

- Ni – rzyk Kubuś – jo żech tak nie prawił. – Pomyśloł chwile a rzyk Osłowi, coby sie nie staroł: - Moźne to był gdosik inkszy?

- Tóż to podziynkuj mu za mie, jak go uwidzisz - rzyk Osiół.

Kubuś sie podziwoł na Krzysia fest zastarany.

- Kubuś naszeł Biegun Północny - rzyk Krzyś. – Czy to ni ma fest szumne?

Kubuś Kwap spuścił oczy.

- Tóż, to to? – spytoł sie Osiół.

- Ja – rzyk Krzyś

- Tóż to to je to, czego mych hledali?

- Ja – rzyk Kubuś.

- Aha – rzyk Osiół. – Tóż jednako nie padało...

Na kóniec kónsek drzewa, kiere naszeł Kubuś sie wraziło do zymie, a Krzyś powiesił na nim tabule, na kierej napisoł:

BIEGUN PÓŁNOCNY KIERY NASZEŁ KUBUŚ KWAP. ÓN GO NASZEŁ.

Potym wszyscy sie wrócili spadki do chałupy. Ale sie mi cosik zdo, choć tego nie wiym na isto, że maluczki kangurek sie umył w ciepłej wodzie a poszeł do legiera, a Kubuś sie wrócił spadki do chałupy, fest hyrny skyrs tego co srobił a zjod swoji cosik mało niewiela, bo mioł fest głód.

Rosdział dziewiónty

W kierym Babuciek mo kole siebie wode ze wszystkich strón.

Fórt padało a padało, a deszczu nie było widać końca. Babuciek se pomyśloł, że nigdy jako żyje, a ón už miał kupa roków – możne trzi, możne aji sztyry – że nigdy nie widzioł takigo deszcza. Dziyń w dziyń fórt padze a padze. „Kiebych aspón – pomyśloł a podziwoł sie za okno – był pospołu s Kubusiym abo s Krzysiym, abo s Myckiym miołbych fórt kamratów kole siebie a nie musioł bych tukej sóm jako palec siedzieć, a medytować kiej przestanie padać.

A wystawioł se, że je pospołu s Kubusiym a że do niego rzóndzi” Widzioł żeś Kubusiu kiej taki deszcz?”. A Kubuś tak yny coby odpowiedzieć: „Ni ma to straszne, Babućku? A ón zaś na to: „Jezech ciekawy, esi u Krzysia też tak padze”. A Kubuś by rzyk: „Cosi czujym, że biydny Mycek už sie isto utopił”. Byłoby fajnacko tak wyrzóndzać a na isto było fest smutno nie mieć żodnych inkszych wiecy, kiere sie przeżyło jako rzyczki pełne wody a gor że tym co sie przeżyło nie szło sie ze żodnym podzielić. Ale Babuciek to fest przeżywoł. Małe wyschniynnte jamy, po kierych drepsił, zmiyniły sie w całe rzyczki. Małe rzyczki, przez kiere nie roz przechodził na drugóm stróne, terazy sóm rzykami. A rzyka, przy kierej na brzegach sie nie roz wiesioło bawulkoł, terazy wylóła a rozlóła sie na wszystkie stróny, że babuciek se zaczón myśleć, esi nie zaleje za chwile aji jego korytka.

- To ni ma wubec fajne – prawi sóm do siebie - być fest małym zwierzóntkiym, kiere mo dokoła wode. Krzyś pospołu s Kubusiym mogóm sie ratować, bo wylezóm na stróm, Mama – Kangurka uciecze bo poradzi hópkać, Sowa – furgo, Mycek – wykopie jakómsik jame, Osioł sie może uratować baji jak fest zaryczy aż by prziszła jakosik pómoc. A jo co? Siedzym taki boroczek, kole mie je wszyndzi sama woda a nic nie poradzym zrobić. Fórt padało, fórt a fórt, woda każdego dnia sie podnoszała coraz wyży a wyży, aż do okna babućkowej chałupki. A ón, boroczek, nic...

„Nó a baji taki Kubuś – medytowoł dali – ni mo o wila wiyncyj rozumu, a nigdy sie mu nic ni przitrefi. Robi rostomajte gupoty a dycki jakosik z nich wylazuje. Tóz abo baji Sowa. Óna też ni mo wila wiyncyj rozumu, ale mo za to szkoły. Na isto by wiedziała co trzeja robić, jak ze wszystkich strón je kupa wody. Abo baji taki Mycek. Tyn sie zaś nie uczył s ksióńzek, tóz ale dycki poradził wyszpekulyrować cosik chytrego. A Mama – Kangurka. Óna ni ma chytro, nie idzie tego o nij rzyc. Ale przy takownej wielkucnej wodzie fest by opatrowała swojigo małego kangurka, że hned by srobiła wszystko jako sie patrzy. Abo baji eszcze taki Osioł. Osioł j dycki taki nieszczasny, że wubec by se tego

nie wszymnył. Ale jezech ciekawy, co by srobił Krzyś.” Hned se spómniol, co Krzyś wyrzódzól mu o jednym człowieku na wyskie na kierej zodyn nie bywoł a o tym, jak tyn człowiek napisól na kónsku papióru, wraził jóm do flaszki a flaszke wciepoł do morza. A Babuciek pomysłoł, że kieby ón napisól cosi podobnego a we flaszce wciepoł do wody, to możne gdosi by sie naszeł a priszoł mu pómóc. Odeszeł od okna a zaczoł hleđać czegosik w całej chałupie, wszystko czego eszcze woda nie zaloła. Na kóniec naszoł blajszyft, kónsek archu suchego papióru a flaszke ze szpóntym. Tóz napisól z jednej stróny:

PÓMÓŹCIE!

BABUCIEK (JO)

a s drugij:

TO JO BABUCIEK , PÓMÓŹCIE, PÓMÓŹCIE!

Potym wraził tyn kónsek papióru do flaszki, zaszpóntowól jóm wiera miól siły, wyglóndnył przez okno wiera móg, coby nie wypod a wciepoł flaszke tak daleko jako yny poradził. Chlup! A hned flaszka už sie kolybała we wodzie a Babuciek sie dziwoł, dziwoł jak óna se płynie, aż go oczy rozbolaly od tego dziwanio. Czasym sie mu zdało że to je na isto flaszka a czasym, że to yny skowarszczóno woda, na kieróm sie dziwoł, a potym hned se wszymnól, że už ji nigdy nie uwidzi a że zrobił wszystko co móg, coby jóm opatrzić. Tóz terazy – pomysłoł – gdosi inkszy bydzie musioł cosi zrobić a tak se myślym, że hned to robi, bo jak ni, to bydym musioł pływać a jo prezca nie poradzym pływać”. Potym se fest wydychnól a rzyk:

- Chciołbych, coby tukej był Kubuś. Było by nóm wiesielszy we dwóch

* * *

Jak zaczoł padać, to Kubuś społ. Fórt padało a padało a Kubuś społ a społ. Przelógrómnie sie utropił przez cały dziyń. Pamiyntoł, że naszeł Biegun Pólnocny a tak był skyrz tego yrny, że sie spytoł Krzysia, esi sóm na świecie eszcze inksze bieguny, kiere niedźwiodek , co mo fest mały rozum mógby eszcze nónść.

- Je eszcze Biegun na połedniu – rzyk Krzyś – a je isto eszcze Biegun na wschodzie a na zachodzie, choć ludzie nie radzi o nich wyrzódzajóm. Kubuś był fest przejynty, jak sie o tym dowedioł a rzyk Krzysiovi, że óni oba by mieli wynść a hleđać tego Wschodnigo Bieguna. Ale Krzyś mio ganc cosi inkszego w głowie. Myśloł co zrobić z Mamóm – Kangurkóm. Tóz Kubuś poszoł sóm hleđać tego Wschodnigo Bieguna. Czy go naszeł, lebo ni tego už nie pamiyntóm. Wiym yny tela, że jak sie wrócił sadki do chałupy, to był taki utropióny, że przy wieczerci, kieróm jod wiyncyj jako pól godziny usnył, a społ, społ a społ. A cosik sie mu zaczoł blyńć. Że oto był na Biegunie Wschodnim. Było tam fest zima, a dokoła było kupa nejzimniejszego lodu a śniega. Było tak zima, jako yny se człowiek poradzi wystawić. Naszoł tam jednako hól a wloz do niego, coby sie w nim przespać. Ale hól był za mały a nie poradził do niego styrczyć packi, tóz musioł jich wystawić na pole. A prziszły Dziwoki Łaski, taki kiere bywajóm na Biegunie Wschodnim a wyszkubały mu całej futro s pacek, coby zrobić gniózdko dlo swoich dziecek . Czym wiyncyj go szkubały tym barzy sie mu robiła zima w packi. Wtynczas sie obudził a zaryczoł:

- Jej, ratujcie! – Bo oto siedziól na stołku ze szłapami we wodzie, kiero była wszyndzi dokoła.

Skoczył do wody ku dwiryzóm, zaźbluchoł a podziwoł sie do pola.

- To je fest wažno wiec – rzyk. – Muszym sie jakosik ratować.

Tóz wzión nejwiynkszy górnec s miodym jaki miól a wyszkroboł sie z nim na nejwyższóm gałynź, tak coby woda go nie siyngła.

A potym sloz dołu a wrócił sie na spadek na swojóm gałynź z drugim garcym miodym...tóz tak chodzil pore razy tam a na spadek. A jak skónczył to swoji dreptani , to se siod na gałynzi a kolyboł szłapami a kole niego stoły sztyry gorki z miodym. Na drugi dziyń Kubuś siedziól na gałynzi, osiywoł szłapami a kole niego stoły sztyry gorki z miodym...

Dwa dni potym Kubuśse siedziól na strómie, osiywoł se szłapami a kole niego stoł jedyn górnec miodym...

Za trzi dni se Kubuś siedziól na strómie a tego trzecigo dnia rano priplýnyła do niego flaszka Babučka . Tóz zaryczoł fest rod:

- Miód! – Kubuś skoczył do wody, chycił flaszke a wloz spadki na stróm.

- Piernika! – zawołoł, jak odszpóntowól flaszke. – Tela roboty na darmo! Ale co tukej robi jakisik kónsek papióru?

Wydobył go s flaszki a pooglóndol na wszystkie stróny.

- Tu je na isto cosik napisane – zamurczoł sóm do siebie – naozajst.

A ta litera to je K a ta też, aji ta, a K to isto znaczy Kubuś, tóż to je napisane dlo mie, a je to ważno wiec. A jo ji nie poradzym poczytać.

Muszym zónść do Krzysia, abo do Sowy, abo do Babuśka o óni sóm uczóni a poradzóm poczytać, co tukej je napisane, tóż mi rzekném co to znaczy. Ale jako sie do nich dostać? Dyc przreca nie poradzym pływać. Piernika! Tóż naroz mu do głowy prziszła tako wiec a jo se myślým że na takigo niedźwiodka, kiery mo mały rozumek to była fest móndro wiec. Rzyk sóm do siebie w duchu:

„Jesi flaszka poradzi pływać, tóż to i gornek poradzi pływać a jesi to bydzie wielkucny gornek, to bydym se móg na nim siednyć”. Tóż wzión swój nejwiynkszy gornek a doł na niego wyrchniczek.

- Każdy szyf mo jakisi miano - rzyk. – Tóż mój bydzie sie mianowoł „Niedźwiodek, kiery pływie”. – Jak to rzyk, to puścił szyf na wode a sóm na niego skoczył.

Na chwile Kubuś a jego gornek nie wiedzieli na isto, kiery z nich mo być na wyrchu, a kiery na spodku, tóż prógowali roz tak a roz tak, a dorzóndzili sie, że gornek jednako bydzie dołu a Kubuś bydzie siedziół na wyrchu a jednóm packóm bydzie wiosłowoł.

Krzyś bywoł na samuńkim kraju lasa. Fórt padało a padało, nie było tymu kónca, ale woda nie poradziła siygnónć jego chałupy. Było to aji fajne, tak sie dziwać s wyrchu a widzieć tela wody dokoła. A padło tak fest, że Krzyś przeważnie siedziół w chałupie a myśłoł se o rostomajtych wiecach. Każde rano wylazowoł s chałupy s parazolym a dycki wraził mały patyk tam, kany dochodziła woda. A każde nastympne rano jak wyloz to už nie poradził uwidzieć swojigo patyka. Tóż zaś styrczył nowy patyk, do kierego terazy dochodziła woda a zaś sie wracoł na spadek. A każde rano mioł krótszóm ceste do dreptanio do swojigo patyka jako w poprzednim dniu. Aż na piónty dziyń rano woda była rozloto už ganc dokoła a Krzyś se wszymnył, że piyrszy roz w żywocie je na prowdziwej wyspie, a to było fest ciekawe.

Stało sie to tego rana, kiej Hytro Sowa przifurgła nad wode, coby rzyc: „Jako sie mosz!” swojimu kamratowi Krzysiowi.

- Rzeknij słowo – prawi Krzyś – ni ma to srandowne?

- Jeżech na wyspie!

- Tóż ostatni dni to je fórt deszcz a je szpatnie – rzekła Sowa.

- Jako było?

- Tóż padało – wyónaczyła Sowa.

- Ja – rzyk Krzyś – fest padało.

- Woda sie podniósła do wyrchu tak wysoko, jako eszcze nigdy.

- Co sie porobiło?

- Wszyndzi je kupa wody – rzekła Sowa

- Ja mosz recht – prawi Krzyś – wszyndzi...

- Jednako głoszóm, że czas sie zmiyni a mo być pieknie...Uż oto niedługo...

- Widziałaś Kubusia?

- Ni. Uż oto niedługo...

- Nie wiym co s nim je – prawi Krzyś. – Isto nic mu nie bydzie. Myślým, że Babuciek je pospołu s nim. Jako prawisz Sowo, isto nic mu nie bydzie?

- Myślým, że ni. Uż oto niedługo...

- Leć a sie podziwej, Sowo. Bo Kubuś ni mo za wiela rozumu a może srobićjakómsik gupote, a jo go móm fest rod, Sowo spokopiła żeś?

- Tóż toć – rzekła Sowa – už furgóm. A hned bydym spadki – wyfurgła.

Za chwile už była spadki.

- Ni ma Kubusia – rzekła.

- Tóż jako ni ma?

- Była ale go ni ma. Siedziół na gałynzi na strómie, wysoko nad swojóm chałupóm, a kole siebie mioł dziesiynć garców s miodym. Garce sóm ale Kubusia ni ma.

- Jej, Kubusiu, Kwapie! – zaryczoł Krzyś – kaj żeś je?

- Tukej zech je – gdosik zamurczoł za Krzysiy.

- Kubusiu!

Oba sie fest puczyli.

- Jako żeś sie tu dostoł? – spytoł sie Krzyś, jak už móg cosik przerzóndzić.

- Na moim szyfie – prawi hyrnie Kubuś. – Dostoł zech fest ważnóm wiadomość, kieróm zech naszeł we flaszce. Ale skyrs tego, że do oczy mi sie włoła woda, nie poradziłech ji poczytać. Tóż wiezym jóm do ciebie, moim szyfym.

Jak to hyrnie rzyk, to doł Krzysiowi papiór.

- Tóż ale to przeca je od Babučka – zaryczoł Krzyś, jak poczytoł papiór.
- A ni ma tam czego o Kubusiu? – spytoł sie niedźwiodek a podziwoł sie Krzysiowi przez pleca.
Krzyś poczytoł wszystko na głos.
- Ty B to sóm Babučki? Bo jo zech se myśłoł że s tymi K to sóm Kubusie.
- Muszymy oroz iść a go ratować. Myśłoł zech, że Babuciek je pospołu s tobóm, Kubusiu! Sowo poradysz go uratować na swoich plecach?
- Myślym, że ni – rzekła Sowa ale przedtym fest medytowała. – Nie wiyem esi ty miynśnie, kiere móm na plecach...
- Tóż mógła byś terazy przefórgnónć do niego a rzyc mu, że už go idymy ratować. A my s Kubusiyum už cosik wymyślymy a przijdymy tak wartko jak yny bydymy poradzić. Yny nic nie rzóndź Sowo, leć wartko.
Tóż Sowa poleciała, ale fórt medytowała coby szcze rzyc.
- Tóż terazy mi rzeknij Kubusiu – prawi Krzyś – kany je twój szyf?
- Miołbych racy rzyc – wykłodoł Kubuś, jak szli ku brzegowi wyspy – że to ni ma taki ajnfachowy szyf. Czasym to je szyf, ale wiyncyj razy to je katastrofa. To wszystko zoleży.
- Zoleży łod czego?
- Zoleży od tego czy zech je pod nim lebo na nim.
- Tóż ja...A kany je tyn twój szyf?
- Tukej – rzyk Kubuś a pokozoł hyrnie na „Niedźwiodka, kiery pływie”.
Tak po prowadzie, to Krzyś chcioł uwidzieć cosik inkszego a czym wiyncyj sie na niego dziwoł, tym barzy se myśłoł, jakim je odważnym a hytrym niedźwiodkiym tyn Kubuś. A czym wiyncyj se tego wszymoł, to tym miyni Kubuś sie dziwoł na kóniec swojigo nosa a udowoł, że go ni ma.
- Ale to je za małe dlo nas dwóch – rzyk Krzyś okorany.
- Dlo nas trzech, pospołu s Babučkiym.
- Nó, tóż widzisz. Jej, Kubusiu, cóż my terazy zrobimy?
Wtynczas przijymny niedźwiodek, odważny niedźwiodek, nasz K.B (Kamrat Babučka), Przijymny K.M (Kómpan Mycka), spusobny T.G.P.O a T.G.N.C (Tyn gdo pocieszół Osła a tyn gdo naszeł chwest), nó ganc cały Kubuś, rzyk cosik tak móndrego, że Krzyś móg sie yny dziwać na niego s odewržitóm gymbóm a szeoko odewržitymi oczami a medytować o tym, esi to na isto rzyk niedźwiodek, kiery mioł fest mały rozumek, Kubuś Kwap, kierego ón znoł a łod downa mioł fest rod.
- Mogymy płynónć na twojim parazolu - rzyk Kubuś
- ?
- Mogymy płynónć na twojim parazolu – rzyk eszcze roz Kubuś.
- ??
- Mogymy popłynónć na twojim parazolu – rzyk po trzeci Kubuś.
- !!!.
A naroz Krzyś spokopił, że to je na isto możne. Odewrził swój parazol a wraził go do wody szpicóm dołu. Parazol pływoł, ale kolyboł sie na wodzie. Kubuś wloz do postrzodka. Už mioł rzyc, że wszystko je w porzóndku, kiej se wszymnól, że tak ni ma. Napił sie kapke wody, na kieróm wubec ni mioł chynć a popłynól spadki do Krzysia. Potym jak oba wylżyli do postrzodka, parazol sie przestoł kolybać.
- Tyn szyf sie bydzie mianowoł „Kubusiów Rozumek” – prawi Krzyś.
„Kubusiów Rozumek”, sie otoczył, odbił od brzegu ku połedniowym zachodzie.
Możecie se wystawić, jaki Babuciek był rod, jak uwidziół szyf. Potym nieskorzy po poru rokach, rod se spóminoł jako sie mu pyłało kiej była wszyndy wielkucno woda, ale pyłało sie mu yny w ostatnij godzinie jak czakoł na pómc a wtynczas Sowa, kiero wtynczas przifurgła a siadła na gałynzi strómu nad jego chałupóm a coby mu rzyc cosi na pocieszyni wyrzónndzała moc dlógóm pogodke o jakisi ciotce, kiero roz sie pomyliła a wysiedziła wajco mewy a ta pogodka sie cióngła a cióngła, jak to moji pisani, aż Babuciek kiery siedziół w łoknie bez żodnej nadzieiji na pómc usnól okorany a wisiół przez łokno dołu na samych ratakach, ale wtynczas na szczynści naroz Sowa zapiskała ale naozajst to była czynść tej pogodki a to było to, co rzekła ciotka Sowy, tóż Babučka to obudziół, kiery mioł ganc tela czasu, coby zdónżyć sie cofnónć do bezpiecznego placu a rzyc: „Tóż dyć to je fest ciekawe a co óna na to?”, kiej uwidziół - to se możecie wystawić jaki był rod – spusobny szyf „Kubusiów Rozumek” (Kapitan Krzyś; I feldfeber Kubuś Kwap) kiery płynył, coby Babučka uratować. A skyrz tego, że to kóniec pogodki , a jo zech je fest utropióny po tym ostatnim zdaniu, to se myślym, że tukej sie na chwile zastawiyemy.

Rosdział dziesiónty

W kierym Krzyś robi gościne dlo Kubusia a aji sie bydymy roslónczać

Jednego dnia jak sie slónko zaś pokozalo nad Lasym, przinióslo zaś majowy wóniawy luft, rzycki w lasach szuszkaly wiesiolo, że zaś sóm szumne, jako kiejsi; kiej małe kałuże leżały se spokojnie, a blynšlo sie jim o tym, co widziały a o przigodach, kiere miały; kiej w ciepłym a cichym lesie kukuczka opaternie prógowała swojigo głosu a dowala pozór jaki je; jak gołymbie s lasa sie miyndzy sobóm żaliły a wyrzóndzaly o tym, że to bylo na isto skyrz tego, abo hanej tego, ale że to ni mo żodnego znaczynio – tóz w jednym takim dniu Krzyś zapiskoł tak jako sie dorzóndził a za chwile przifurgła Sowa ze Stumilowego Lasa, coby sie dozowiedzieć, co po nij chce.

- Sowo – rzyk Krzyś – robiym wielkucnóm gościne.

- Ty? Ty robisz gościne? – spytała sie Sowa.

- Ja. A to bydzie wielkucno gościna skyrz tego, że Kubus srobił to co srobił, coby uratować Babučka z wielkucnej wody.

- Tóz ja, to bydzie skyrz tego, że srobił to co srobił?

- Ja. Tóz rzeknij co nejwarciejszy Kubusiowi a wszystkim inkszym. Bo ta gościna bydzie jutro.

- Na isto jutro? Naozajst? – pytała sie fórt Sowa.

- Tóz bydź tak dobro, Sowo a rzeknij jim wszystkim.

Sowa prógowała pomysleć o czymsikej przelógrórnne móndrym coby to mógła rzyk, ale nic nie wymyśliła, tóz poleciała, coby napytać gości. A piyrszy, kierego uwidziála to był Kubus Kwap.

- Kubusiu – rzekła – Krzyś robi wielkucnóm gościne.

- O – rzyk Kubus a widziól, że sowa czako coby rzyk cosik wyncyj, tóz prawi: A bydóm tam taki maluczki słodki wieca s różowym lukrym na wyrchu?

Sowa czuła, że to je poniży jeji hyry, coby wyrzóndzac o jakisich maluczkich wiecach s różowym lukrym na wyrchu, tóz eszcze roz rzekła Kubusiowi, co prawił Krzyś a przefurgła do Osła.

„Gościna dlo mie? – pomyśloł se Kubuś jak szoł – To ni ma możne!” – a zaczón medytować esi inksze zwierzynta sie doziedzóm o tym, że to bydzie gościna dlo niego a esi Krzyś jim rzyk o „Kubusiu, kiery pływie”, o „Kubusiuwym Rozumku” a o wszystkich szyfach, kiere ón Kubuś wynaloz a na kierych pływoł. A pomyśloł eszcze, jaki by to było straszne, kieby Krzyś zapómniol o tym rzyk a kieby żodyn ganc nie wiedziol dlo kogo to je ta gościna. Czym wiyncyj o tym myśloł, tym barzy sie mu miyszało w głowie, jakby sie mu blynsło o tym, że sie wszystko pospołu plónce. Tóz to co sie mu blynsło zaczęło śpiywać o sobie samym, aż sie s tego srobiła pieśniczka. A była tako:

PIEŚNICZKA ZASTARANEGO KUBUSIA

*Hejże ha! Niech żyje niedźwiodek!
(Gdo? Gdo taki? Co za niedźwiodek?)
Niedźwiodek Kwap, isto wiycie.
Kubuś kierego znajóm na całym świecie
(Kubuś? Znómy? Cóż to znaczy?)
Tóz toć znómy. Nie inakszy
(S czego?)
Hned to wyłożym.
Tóz tym Kubuś jako to bywo,
Choć nie umiol wubec pływać
A choć nie znoł żodne łodzi,
Uratowol łod powodzi
Swojigo dobrego kamrata,
Kierego mo jako brata...
(Tóz jako tyn Kubuś to srobił?)
Gornek na szyf hned przerobił.
Ni żodne łodzisko marne,
Ale przeszumny szyf – gornek.
Tóz na isto s tego zastynyl,
Że tak oto tym popłynyl,
(O kim sie rzóndzi?)
O Kubusiu. O Kwapie. O niedźwiodku.
O tym Misiu, odważnym, znómym,
S rozumym fest ułożónym,
O tym, co jak głosi wieść,
Przeogrómnie miol rod jeść
Tóz był hruby jako baryłka,
(Ni ma to czasym pomyłka?
Je to na isto tyn sóm?)
Przeca jo go dobrze znóm!
Ja to je Kubuś, Niedźwiodek Puchatek,
Wielki, móndry a bohater,
Tóz paniczki a panowie,
Dzisiaj pijymy jego zdrowi!*

Jak Kubuś se tam murczoł, to Sowa wyrzóndzała s Osłym.

- Tóz Osle – rzekła Sowa – Krzyś robi wielkucnom gościne.

- To je ciekawe – rzyk Osioł. – Isto zaś chcieli by mie posadzić pomiyndzy tymi małymi kónszczaki, kiere sie pyntały za nami. Tóz ale dziynkuj za pamiync. A proszym cie, nie prow mi už o tym.

- Jeżeś napytany.

- Co?

- Zaproszyni.

- Ja už żech słyszol. A gdo mi to podsuje?

- To ni ma nic do zjedzynio. To znaczy, że ciebie sie pyto na gościne. Jutro.

Osioł okorany potrzepol głowóm.

- Rzóndzisz isto o o Babućku. Tego małego s uszami, kiere sie trzepiom. Na isto żeś rzóndziła o Babućkowi. Mogym mu rzyk, coś prawila.

- Ale ni – rzekła Sowa už fest nasrano – jo zech prawila o ciebie.
- Jeżeś tego isto?
- Tóż toć. Krzyś prawil: „Rzeknij wszystkim”. Tak prawil: „wszystkich”.
- Ich wszystkich ale nie Ośla? – rzyk Osiół okorany.
- Ich wszystkich a fertig! – zaryczała nasrano Sowa.
- Tóż - wydychnyl Osiół. – To je na isto cosik napochane, ale przidym. Yny nie bydzie na mie nasrani, esi bydzie padać.

Ale nie padało. Postawilo sie dlugi stół na trowie, pod stromym a wszyscy siedli kole niego. Krzyś siod na jednym końcu a Kubuś na drugim, a miyndzy nimi s jednej stróny siedziała Hytro Sowa, Osiół a Babuciek, a s drugij stróny siedziół Mycek a Mama – Kangurka s maluczki kangurkiym. A wszyscy przociela a kamraci Mycka se posiadali na trowie a czekali a było jim tesno za tym, coby gdoś cosi do nich przerzóndził abo jim cosik ciepnól ze stoła, abo sie jich spytał, wiela je godzin.

To była piyrsko gościna, na kierym był maluczki kangurek. Tóż był przelógrómnie przejnyty. Jak už wszyscy siedli ku stole to maluczki kangurek zaczął wyrzóndzać:

- Jako sie mosz Kubusiu! – zakwiczoł.
- Jako sie mosz, maluczki kangurku! – odpowiedziół Kubuś.

Kangurek hópnól do wyrchu pore razy na swoim wielkim stołku a zaczęło zaś.

- Jako sie mosz Babučku! – zakwiczoł.

Babuciek mu yny kiwnól packóm s daleka, bo był fest zajnyty, coby cosik wyrzóndzać.

- Jako sie mosz, Ośle! – zakwiczoł.

Osiół yny kiwnyl lyniwie głowóm.

- Zaroz bydzie padać – rzyk – esi už nie padze.

Mały kangurek sie podziwoł, esi už nie padze. Nie padało, tóż zakwiczoł:

- Jako sie mosz Sowo!

- Jako sie mosz mały giǳdzie! – rzekła Sowa fest uprzejmie a dali wyrzóndzała Krzysiowi pogodke o tym co sie o mało nie przitrefiło jeji kamratce, kierej Krzyś nie znoł; a Mama – Kangurka, rzekła do swojigo maluczkiogo synka:

- Nejprzód wypij mlyczko, maluczki syneczku a potym wyrzóndzej!

A maluczki kangurek, kiery piło swoji mlyczko, rzekło, że może robić jedna aji drugi wroz...potym trzeja było go obalić na pleca a dość dlugo suszyć.

Jak se už wszyscy porzóndni pojedli, Krzyś zaklepoł łyżkóm po stole a wszyscy byli cicho. Yny kangurek, u kierego sie kończyła czkawka chcioł srobić takóm mine, jakby czkawkę dostoł kiersi s przocieli a kamratów Mycka.

- Ta gościna, kieróm tukej dzisio mómy- rzyk Krzyś – je srobióno dla tego, gdo cosik uczynił a wszyscy wiemy, gdo to je, tóż ta gościna je dlo niego. A jo móm dlo niego prezjnt a hned mu go dóm. – Potym sie podziwoł dokoła a zaszuszkół: - Kaj ón poszeł? Jak Krzyś sie dziwoł dokoła, Osiół zakrzónkoł a zaczął rzóndzić:

- Kamraci – rzyk – a wy wszyscy kierziście tukej prziszli – drobne wieca. Jezech fest rod, a raczy był zech fest rod aż do terazy, widzieć was na gościnie, kieróm żeście srobili dlo mie. To coch zrobił to nie była żodno wielko wiec. Każdy by tak zrobił kieby stoł miasto mie, okróm Mycka, Sowy a Mamy – Kangurki. A aji okróm Kubusia. Nie prawiyem tukej o Babučkowi a maluczkiemu kangurkowi, bo óni sóm eszcze mali. Rzeknym eszcze ros, każdy kiery by była miasto mie, by zrobił ganc tak samo. Tóz ale to sie przitrefiło akurat mie. Nie idzie mi wubec o to, muszym to rzyc twardo, za czym sie dokoła rozglóndo Krzys – a jak to prawil, to doł przednióm packe do gymby a zaszuskoł na głos: - Spróguj pohledać pod stołym – ale o to, cobyście wszyscy mieli robić wszystko, coby se pospołu pómogać. Czujym że by my wszyscy mieli...

- Hep! – zaczało sie kangurkowi.

- Tóz maluczki! – rzekła Mama – Kangurka kapke nasrano.

- To jo? – spytoł sie kangurek a był kapke zdziwióny.

- O czym wyrzóndzo Osioł? – zaszuskoł babuciek do ucha Kubusiowi.

- Nie wiyem – prawi Kubuś fest okorany.

- Myśloł zech, że ta gościna je srobióno skyrs ciebie.

- Kiej si aji jo tak zech myśloł, ale terazy už ni.

- Wolołbych, coby to było srobióne skyrs ciebie, jako dlo Ośła – rzyk Babuciek.

- Aji jo – rzyk Kubuś.

- Hep! – zaś sie zaczało kangurkowi.

- Tóz jakech wóm prawil – cióngnył dalij Osioł kapke hyrnie – jak mi przerwały rostomajte dźwinyki, czujym że by my mieli...

- Móm, móm! – zaryczoł Krzys cały rod – Dejcie to najmilszemu, spusobnyemu Kubusiowi. To je dlo niego.

- Dlo Kubusia? – spytoł sie Osioł.

- Dla Puchatka? – spytał Kłapouchy.

- Tóz toć, dlo najlepszego niydzwiodka pod słońcym.

- Tóz przeca. Wiedziol zech o tym – wydychnyl Osioł- To sóm kamraci...Rostomajcie je na tym świecie.

Ale żodyn nie posłuchol, co prawi Osioł, bo co chwile gdosi zaryczoł: „Odewrz to Kubusiu!”, „Co tam je Kubusiu?”, „nie wiyem”, „Ale jo wiyem”, „Ni nie wiyisz” – a taki rostomajte wieca. A Puchatek otwiyrol zawiniony prezyn, tak wartko jak yny poradził, nie przerzazoł porwózka, bo nigdy człowiek nie wiy na co w chałupie sie może godzić kónsek porwózka. Jak Kubuś uwidziol, co je w postrzodku o mało sie nie obalił, taki był rod. To była kisiynka, w kierej były kolorowe blajszyfty. W postrzodku były blajszyfty na kierych było oznaczóne N.R. – to znaczy dlo Niedzwiodka Ratownika, na inkszych zaś były litery O.N. – to znaczyło dlo Odważnego Niedzwiodka. Był tam eszcze mały nóž do struganio blajszyftów a gumka do gumowanio wszystkigo, co sie szpatnie napisalo, a eszcze linijka do rysowanio linijek, coby na nich równo pisać słowa a mały colsztok, coby nim szło wszystko pomierzić, a modre blajszyfty, zielóne blajszyfty, czyrwióne blajszyfty, coby prawić o rostomajtych wiecach na modro, zielono abo czyrwióno.

A každo s tych szumnych wiecy leżała we swoji przegródce a na wyrszczku kisiynki był zómek, coby jóm szło zawrzyć.

A wszystko to było dlo Kubusia.

Jejku kandy! – rzyk Kubuś.

Jejku kandy, Kubusiu! – rzekli wszyscy okróm Ośła.

- Moc dziynkujym – rzyk Kubuś.

A Osioł cosik pomamrol sóm dlo siebie:

- Jakisi wieca do pisanio. Blajszyfty a cosik tam eszcze. Fest przecynióne podle mie. Ganc nic takigo.

Potym nieskorzy, jak wszyscy sie už roslónczyli a podziynkowali Krzysiowi, to Kubuś pospołu s Babučkijem w złoty wieczór szli na spadek a po chodniku medytowali a skoro nic nie rzóndzili.

- Rzeknij mi Kubusiu – rzyk Babuciek – co prawisz jak sie budzisz, hned rano?

- Prawiyem:”Cóz teź bydzie na śniodani?” – rzyk Kubuś. – A ty co prawisz, Babučku?

- Jo prawiyem:”Jezech ciekawy, co sie dzisio stanie ciekawego”.

Kubuś kiwnyl głowóm a medytowol.

- Tóz to ganc na jedno wyndzie – rzyk.

* * *

– A co było potym? – spytoł sie Krzys.

- Kij?
  - na drugi dzień rano.
  - Nie wiem.
  - A mógłbyś kiedy pomyśleć a kiejś o tym powyrzódzać mi a Kubusiowi?
  - Kiebyście fest tego chcieli...
  - Kubuś fest chce – rzyk Krzyś.
- Po tym fest wydechnył, wzión swojigo niedźwiodka za packe, pociógnół go za sobóm a poszeł ku dwiryzóm. Eszcze roz sie obrócił a rzyk:
- Możesz ku mie przyść jak sie bydym kómpoł?
  - Mogym.
  - A ta kisiynka na blajsztyfty była piekniejszo łod moji?
  - Była ganc tak sama jako twoja, Krzysiu – rzyk żech mu.
- Krzyś kiwnył głowóm a wyszeł...a za chwile żech usłyszół, jak Kubuś Kwap tuk-tuk-tuk – wlazowół za nim po schodach.

